

กฎหมายเศรษฐกิจหลักที่สำคัญของสหรัฐอเมริกา

1. กฎหมายที่ออกมาในสมัยอาณานิคม

1) The Navigation Act of 1651 and 1660

พระราชบัญญัติการเดินเรือ เป็นหลักการสำคัญของนโยบายอาณานิคมของอังกฤษ พระราชบัญญัติฉบับแรกผ่านออกมาโดยรัฐสภาในปี 1651 เนื่องจากผลของการทำสงครามทางการค้ากับฮอลันดา กฎหมายฉบับนี้กำหนดว่า

(1) สินค้าจากเอเชียอฟริกาหรืออเมริกาไม่อาจนำเข้ามายังอังกฤษหรือดินแดนของอังกฤษได้ ยกเว้นด้วยเรือของอังกฤษ หรือของอาณานิคม ซึ่งกะลาสีส่วนใหญ่เป็นคนในบังคับของอังกฤษ (เพื่อให้เรือของอังกฤษและอาณานิคม ผูกขาดการค้าระหว่างอังกฤษกับอาณานิคมของอังกฤษ)

(2) สินค้าจากต่างประเทศของเขตอื่น ๆ (ที่มีข้อ 1) ที่จะนำมายังอังกฤษหรืออาณานิคมจะต้องขนส่งด้วยเรือของอังกฤษ หรือเรือของประเทศที่ผลิตสินค้านั้นเท่านั้น (เพื่อจำกัดพ่อค้าคนกลางชาวฮอลันดา ผู้ซึ่งชอบซื้อสินค้าในประเทศอื่น แล้วขนมายังอังกฤษหรืออาณานิคมของอังกฤษ)

กฎหมายปี 1651 ได้ถูกผ่านออกมาใหม่ในปี 1660 และได้เพิ่มเติมข้อบังคับคือข้อ (3) และ (4)

(3) สินค้าเข้าและออกของอังกฤษและอาณานิคม จะต้องขนส่งด้วยเรือของอังกฤษหรืออาณานิคม โดยมีนายเรือและลูกเรือ 3 ใน 4 เป็นคนในบังคับของอังกฤษ (เพื่อให้เรือของอังกฤษและอาณานิคม ผูกขาดการค้าของจักรวรรดิทั้งหมดโดยไม่คำนึงถึงแหล่งผลิต)

(4) สินค้าออกของอาณานิคมทั้งหมดประเภท น้ำตาล ยาสูบ ฝ้าย คราม ซิง และไม้ย้อมสี จะต้องขนส่งโดยตรงมายังอังกฤษเท่านั้น (เพื่อผลประโยชน์ของพ่อค้าอังกฤษ)

รายการสินค้าในข้อ (4) ต่อมาได้เพิ่มรายการ ข้าวเจ้า และ น้ำอ้อย เข้าไปในปี 1704 ผลิตภัณฑ์ในการต่อเรือในปี 1705 และอีกครั้งหนึ่งในปี 1729 ทองแดง ขนบีเวอร์ ขนสัตว์และอื่น ๆ ถูกเพิ่มในปี 1721 การเพิ่มรายการเข้าไปในบัญญัติยังเป็นการจำกัดเสรีภาพของอาณานิคมมากขึ้น

ผลของกฎหมายก็คือ ต้องการบีบบังคับให้อาณานิคมขายสินค้าแก่พ่อค้าอังกฤษเท่านั้น และเป็นการจำกัดขอบเขตกิจกรรมการค้าของอาณานิคม

2) Staple Act of 1663

พระราชบัญญัติสินค้าสำคัญ ปี 1663 คือ กฎหมายที่รัฐสภาอังกฤษผ่านออกมาใช้บังคับในปี 1663 กำหนดห้ามอาณานิคมซื้อสินค้าบางอย่างโดยตรงจากผู้ผลิตชาวต่างประเทศ สินค้านั้นต้องส่งมายังอังกฤษและจ่ายภาษีขาเข้าที่อังกฤษก่อนที่จะส่งต่อไปยังอาณานิคม ผลของภาษีนี้อีกคือ เพื่อบีบบังคับให้อาณานิคมซื้อสินค้าจากอังกฤษเท่านั้น หรือไม่ก็ต้องจ่ายภาษีขาเข้าให้อังกฤษซึ่งผลก็คือ ราคาสินค้าสูงกว่าที่ควรจะเป็นถ้ามีการซื้อโดยตรง

3) Woolen Act of 1699

พระราชบัญญัติผ้าขนสัตว์ ปี 1699 คือ กฎหมายที่รัฐสภาอังกฤษผ่านออกมาในปี 1699 ห้ามการส่งออกขนสัตว์และผลิตภัณฑ์ขนสัตว์จากอาณานิคม เพื่อปกป้องผู้ผลิตในอังกฤษจากการแข่งขันของอาณานิคม

4) Hat Act of 1732

พระราชบัญญัติหมวก ปี 1732 คือ กฎหมายที่รัฐสภาอังกฤษผ่านออกมาในปี 1732 ห้ามการส่งออกหมวกจากอาณานิคม และจำกัดจำนวนช่างฝีมือที่ผู้ผลิตหมวกในอาณานิคมจะจ้างลง โดยจุดมุ่งหมายเพื่อให้ค่าจ้างในอาณานิคมสูงและทำให้หมวกขนสัตว์จากอังกฤษสามารถแข่งขันได้ดีขึ้น

5) Molasses Act of 1733

พระราชบัญญัติน้ำอ้อย ปี 1733 คือ กฎหมายที่รัฐสภาอังกฤษได้ผ่านออกมาในปี 1733 กำหนดให้มีการจัดเก็บภาษีน้ำอ้อย 6 เพนนี ต่อแกลลอนสำหรับน้ำอ้อย 9 เพนนี ต่อแกลลอนสำหรับเหล้ารัม และ 5 ซิลลิงต่อน้ำตาล 100 ปอนด์ ที่นำเข้ามายังอาณานิคม แต่ถ้าสินค้าเหล่านี้มาจากหมู่เกาะอินเดียตะวันตกของอังกฤษจะไม่เสียภาษี การออกกฎหมายนี้มีจุดมุ่งหมาย 2 ประการ คือ ต้องการรายได้เพิ่มเติม และการพยายามบีบบังคับอาณานิคมให้ซื้อจากหมู่เกาะอินเดียตะวันตก โดยตัดการซื้อขายกับดินแดนของสเปนและของฝรั่งเศสลง พระราชบัญญัตินี้แม้จะถูกประท้วงอย่างมาก แต่ก็ใช้มาจนถึงปี 1764 เมื่อถูกแก้ไขโดยการออกพระราชบัญญัติน้ำตาล อย่างไรก็ตาม ข้อสังเกตคือ ผลเสียของพระราชบัญญัตินี้มีไม่มากนัก เพราะส่วนใหญ่พ่อค้าอาณานิคมใช้วิธีลักลอบนำเข้า

6) Iron Act of 1750

พระราชบัญญัติเหล็ก ปี 1750 คือ กฎหมายที่รัฐสภาอังกฤษผ่านออกมาในปี 1750 ห้ามการตั้งโรงงานทำเหล็กแผ่นขึ้นใหม่ในอาณานิคม เพื่อปกป้องอุตสาหกรรมแปรรูปเหล็กของอังกฤษ กฎหมายนี้ไม่จำกัดการผลิตแร่เหล็กดิบ และไม่กระทบโรงงานแปรรูปเหล็กที่มีอยู่แล้วแต่พยายามไม่ให้มีการขยายด้านอุตสาหกรรมแปรรูปเหล็กขึ้นอีกในอาณานิคม เพราะ

ต้องการให้อาณานิคมส่งออกแร่เหล็กดิบสู่อังกฤษเพื่อแปรรูปโดยอุตสาหกรรมของอังกฤษ แล้ว
จึงจะส่งเหล็กที่ผ่านขั้นตอนการแปรรูปทางอุตสาหกรรมแล้วมาขายยังอาณานิคมภายหลัง

7) Proclamation Line 1763

พระราชบัญญัติแบ่งเขตปี 1763 คือ กฎหมายที่รัฐสภาอังกฤษได้ผ่านออกมาในปี 1763 เพื่อห้ามชาวอาณานิคมเข้าไปตั้งถิ่นฐานทางตะวันตกของที่ราบสูงแอปพาเลเชียน (Appalachian) ด้วยจุดมุ่งหมายเพื่อลดการก่อความไม่สงบของชาวอินเดียนแดง รัฐบาลอังกฤษได้กำหนดนโยบายใหม่ในอันที่จะควบคุมดูแลดินแดนภาคตะวันตกให้เข้มงวดมากขึ้นมากขึ้นเพื่อที่จะรักษาสันติภาพกับพวกอินเดียนแดง สักดักันไม่ให้ชาวอาณานิคมขยายตัวไปทางตะวันตกไกลมากเกินไปจนพันอำนาจควบคุมดูแลของอังกฤษ และเพื่อยุติความสับสนอันเนื่องมาจากการเรียกร้องกรรมสิทธิ์ที่ดินซ้อนกัน รัฐบาลอังกฤษได้ประกาศในปี 1763 ว่าการตั้งถิ่นฐานจะขยายไปได้เพียงแค่แนวสันเขาแอปพาเลเชียนเท่านั้น ดินแดนที่อยู่เลยออกไปจาก “เส้นประกาศ” หรือเส้นแบ่งเขตนี้ห้ามผู้คนรุกกล้าเข้าไปชั่วคราว และถือเป็นดินแดนขององค์พระมหากษัตริย์ สำหรับที่ดินที่เป็นของพวกอินเดียนแดงนั้นจะมีการซื้อขายกันได้ นอกจากจะขายให้แก่กษัตริย์เท่านั้น คำประกาศนี้ได้สร้างความไม่พอใจให้แก่พวกพ่อค้าขนสัตว์ บริษัทที่ดิน และผู้ที่ได้รับแจกที่ดินเป็นรางวัล ตลอดจนผู้ที่กระหายอยากได้ที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ เพราะเท่ากับเป็นการปิดประตูขัดขวางไม่ให้เข้าไป ทั้ง ๆ ที่คนอเมริกันเองเพิ่งจะสู้รบกับฝรั่งเศสเพื่อบีบบังคับให้เปิดดินแดนนี้มาไม่นาน พระราชบัญญัตินี้ทำให้ชาวอาณานิคมประท้วงอย่างรุนแรงเพราะทำให้ไม่สามารถเข้าจับจองที่ดินทางตะวันตกได้

8) Prohibition against printing paper money, 1764

พระราชบัญญัติห้ามการใช้เงินกระดาษ (Paper Money Act) คือ พระราชบัญญัติที่รัฐสภาอังกฤษได้ผ่านออกมาในปี 1764 ห้ามการใช้เงินกระดาษในอาณานิคม ซึ่งเป็นผลมาจากการบีบบังคับของพ่อค้าอังกฤษในปี 1751 ห้ามใช้เงินกระดาษในอาณานิคมนิวอิงแลนด์ และในปี 1764 เมื่อเกิดภาวะเงินเฟ้อในอาณานิคมตอนใต้เนื่องจากสงคราม French Indian War การห้ามใช้เงินกระดาษจึงขยายไปทุกอาณานิคม ซึ่งมีผลกระทบต่อพ่อค้าชาวอาณานิคมและนักธุรกิจอย่างมาก

9) Sugar Act of 1764

พระราชบัญญัติน้ำตาล ปี 1764 คือ กฎหมายที่เสนอโดย นาย George Grenville เพื่อจัดเก็บภาษีอาณานิคม โดยคาดว่าจะทำให้รายได้รัฐเพิ่มขึ้น 45,000 ปอนด์ต่อปี พระราชบัญญัตินี้ให้ลดภาษีน้ำตาลจากต่างประเทศที่อาณานิคมสั่งเข้าลงจาก 6 เพนนีต่อแกลลอนเหลือเพียง 3 เพนนีต่อแกลลอน แต่ภาษีขาเข้าถูกเพิ่มขึ้นในน้ำตาล ผ่าลินิน ไวน์

และอื่น ๆ พระราชบัญญัตินี้ได้รับการคัดค้านจากชาวอาณานิคม โดยกล่าวว่าทำให้เกิดความยาก
แค้นทางเศรษฐกิจ และละเมิดสิทธิของพวกเขาในฐานะที่เป็นชาวอังกฤษเช่นเดียวกับผู้ที่อยู่ใน
เมืองแม่

10) Stamp Act of 1765

พระราชบัญญัติแสตมป์ ปี 1765 คือ กฎหมายที่รัฐสภาอังกฤษได้
ผ่านออกมาในปี 1765 โดยหวังจะได้รายได้ 60,000 ปอนด์ต่อปี จากการเก็บภาษีใบปะเบียน
ต่าง ๆ ใบอนุญาต หนังสือพิมพ์และใบขนสินค้า ชาวอาณานิคมถือว่าพระราชบัญญัตินี้เป็นมาตร
การที่ต้องการทำลายความมั่งคั่งของอาณานิคม และจากการที่ภาษีนี้ต้องจ่ายเป็นเงินโลหะ ก็ยัง
ไปซ้ำเติมภาวะการขาดแคลนเงินตราของอาณานิคมให้หนักยิ่งขึ้น และเป็นช่วงเวลาที่อาณานิ
คมกำลังเผชิญกับภาวะเศรษฐกิจถดถอยค่อนข้างรุนแรง ปฏิกริยาโต้ตอบต่อพระราชบัญญัตินี้
คือชาวอาณานิคมปฏิเสธไม่ยอมซื้อแสตมป์ของอังกฤษ และต่อมาก็ตกลงกันไม่ซื้อสินค้าเข้าจาก
อังกฤษ ทำให้พ่อค้าและนักอุตสาหกรรมบีบให้รัฐสภายกเลิกพระราชบัญญัตินี้ในเดือนมีนาคม
1766

11) Townshend Revenue Act of 1767

พระราชบัญญัติรายรับแทนแซนด์ ปี 1767 คือ กฎหมายที่นาย Charles
Townshend รัฐมนตรีคลังของอังกฤษเสนอให้เก็บภาษีอาณานิคมเพิ่มขึ้น และลดอัตราภาษีของ
เจ้าของที่ดินในอังกฤษลง รัฐสภาได้ผ่านเป็นกฎหมายในเดือนกรกฎาคม 1767 โดยมุ่งเก็บภาษี
ขาเข้าในสินค้า แก้ว สีวาดภาพ กระดาษ และใบชา ที่อาณานิคมสั่งเข้า โดยหวังจะได้รายได้
40,000 ปอนด์ต่อปี และให้มีการตั้งคณะกรรมการศุลกากร (Board of Customs Commissioners)
ที่บอสตันเพื่อควบคุมการศุลกากรภายในอาณานิคม โดยหวังจะตัดการค้าแบบลักลอบลงให้หมด
ชาวอาณานิคมประท้วง โดยการตกลงใจที่จะเลิกสั่งซื้อสินค้าและบริการ
สินค้านี้ดังกล่าว เพื่อเป็นการคว่ำบาตรสินค้าตามรายการที่จะต้องถูกเก็บภาษีของอังกฤษ
มาตรการอันนี้ได้นำออกใช้ที่เมืองบอสตันในเดือนมีนาคม 1768 แล้วได้ค่อย ๆ แผ่ขยายออก
ไปในอาณานิคมอื่น ๆ จนกระทั่งภายในเวลา 2 ปี ก็แผ่ไปทั่วทุกอาณานิคม ในบางอาณานิ
คมปรากฏว่าการสั่งสินค้าเข้าได้ลดจำนวนลงครึ่งหนึ่งก็มี แต่ในบางอาณานิคมก็ไม่ได้ใช้มาตร
การอันนี้เข้มงวดนัก แต่อย่างไรก็ตามการค้าของอังกฤษและอาณานิคมก็ได้ลดลง การเคลื่อนไหว
นี้ได้ยุติลงในปี 1770 เมื่อรัฐสภาได้ยกเลิกการเก็บภาษีตามพระราชบัญญัตินี้ในเดือน
มีนาคม 1770 คงเหลือไว้แต่ภาษีใบชา

12) Tea Act of 1773

พระราชบัญญัติชา ปี 1773 คือ กฎหมายที่รัฐสภาอังกฤษผ่านออกมาในปี
1773 เพื่อช่วยเหลือบริษัทอินเดียตะวันออกที่กำลังจะล้มละลาย โดยให้สิทธิพิเศษแก่บริษัทนี้ใน
การขายใบชาโดยตรงแก่ตลาดอาณานิคม ในราคาเพียงครึ่งเดียวของที่พ่อค้าอาณานิคมขายซึ่ง

แม้แต่ผู้ลักลอบนำเข้าก็ยังไม่อาจแข่งขันได้ พ่อค้าและผู้ลักลอบนำเข้าสูญเสียประโยชน์อย่างมาก และการให้มีการผูกขาดการค้าทำให้เกรงว่าเสรีภาพในการประกอบการเสรีจะถูกคุกคาม ประกอบกับลอร์ดนอร์ธ นายกรัฐมนตรีคงยืนยันให้เก็บภาษีในอาณานิคมอัตราปอนด์ละ 3 เพนนี จึงได้เกิดมีกลุ่มพวกหัวรุนแรงต่อต้านอังกฤษ ด้วยความรู้สึกว่าอังกฤษใช้การเมืองเข้ามาครอบงำสิทธิของชาวอาณานิคม และเมื่อชาจำนวนมากถูกขนส่งมายังเมืองบอสตัน ชาวอาณานิคมกลุ่มหนึ่งประมาณ 50 คน ได้แต่งกายปลอมเป็นชาวอินเดียแดง โดยมี Sam Adams เป็นคนนำกลุ่มด้วยตนเองพากันลอบบุกกรุกขึ้นไปบนเรือต่าง ๆ แล้ววัดหีบใบชาจำนวน 343 หีบ เปิดเอาใบชาโยนทิ้งทะเลที่ท่าจอดเรือนั้นในคืนวันที่ 16 ธันวาคม 1773 เหตุการณ์ครั้งนี้เรียกว่า Boston Tea Party การกระทำที่รุนแรงครั้งนี้ได้รับการสนับสนุนจากผู้คนตั้งแต่เมนไปจนถึงจอร์เจีย ก็เท่ากับว่าบอสตันได้ทำการท้าทายอำนาจของกษัตริย์ และเจ้าหน้าที่อังกฤษโดยตรง ทำให้รัฐบาลอังกฤษตัดสินใจว่าจะรักษาอำนาจไว้และได้ยอมรับคำทำนั้นในทันทีโดยการผ่านพระราชบัญญัติ Coercive or Intolerable Acts.

13) Coercive or Intolerable Acts of 1774

พระราชบัญญัติรุนแรง ปี 1774 คือ กฎหมายที่รัฐสภาอังกฤษผ่านออกมาในเดือนมีนาคมและพฤษภาคม 1774 เพื่อลงโทษชาวเมืองบอสตันที่แข็งอำนาจในกรณีเหตุการณ์ Boston Tea Party ในวันที่ 16 เดือนธันวาคม 1773 พระราชบัญญัตินี้ได้ผ่านรัฐสภาออกมา 5 ฉบับด้วยกันโดยมีสาระสำคัญโดยสรุป คือ

(1) ฉบับหนึ่ง ระบุให้เปลี่ยนแปลงเงื่อนไขข้อความในพระบรมราชานุญาตจัดตั้งแมสซาชูเซตส์ โดยให้ลี้มล้างลักษณะส่วนที่เสรีมากที่สุดของพระบรมราชานุญาตนั้น นั่นคือสมาชิกสภาที่เคยให้เลือกตั้ง ก็เปลี่ยนเป็นแต่งตั้งโดยอังกฤษ และห้ามการชุมนุมกันในอาณานิคมแมสซาชูเซตส์

(2) ฉบับหนึ่ง แต่งตั้งให้ผู้บัญชาการทหารอังกฤษในอเมริกา คือ นายพลเกจเป็นผู้ว่าการอาณานิคมแมสซาชูเซตส์ มีกำลังทหาร 4 กองพลเป็นกำลังสนับสนุนและอนุมัติให้จัดหาที่พักของกองทหารตามบ้านเรือนราษฎรได้

(3) ฉบับหนึ่ง กำหนดว่านายทหารที่ถูกกล่าวหาฟ้องร้องในคดีที่มีบทลงโทษถึงประหารชีวิตในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่อาจให้มีการส่งตัวมาพิจารณาคดีที่อังกฤษพร้อมกับพยานหลักฐานต่าง ๆ เพื่อดำเนินคดี

(4) ฉบับหนึ่ง กำหนดให้ปิดเมืองท่าบอสตันไม่ให้ทำการค้า จนกว่าบริษัทอินเดียตะวันออกจะได้รับการชดเชยค่าเสียหายสำหรับใบชาที่ถูกทำลายไปจนครบถ้วน และให้คำมั่นสัญญาเป็นหลักฐานแน่นอนว่าต่อไปจะมีการชำระภาษีให้ถูกต้องเรียบร้อย

(5) ฉบับหนึ่ง คือ พระราชบัญญัติควิเบก ได้กำหนดให้ขยายเส้นเขต

แดนของแคนาดา ออกไปครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมดที่อยู่ทางเหนือของแม่น้ำโอไฮโอ และ ตะวันตกของเทือกเขาแอลเลเกนี มาตรการอันสุดท้ายนี้ไม่มีลักษณะเป็นการลงโทษชาว อาณานิคมแต่ออกมาผิดโอกาสทำให้ผู้ที่อาศัยอยู่ในอาณานิคมแถบชายฝั่ง พวกกันคิดว่าเป็น กฎหมายที่ปิดประตูไม่ให้เข้าไปในดินแดนทางตะวันตกเฉียงเหนือ

ชาวอาณานิคมต่อต้านโดยมีการประชุมสภาภาคพื้นทวีป ครั้งที่ 1 (First Continental Congress) ในเดือนกันยายน 1774 และ ในเดือนเมษายน 1775 สงครามอิสรภาพก็เกิดขึ้น โดยการสู้รบที่ Lexington และ Concord จนกระทั่งมีการประกาศอิสรภาพในวันที่ 4 กรกฎาคม 1776

2. กฎหมายเศรษฐกิจหลักสำคัญ ๆ หลังปี 1780

1) Land Ordinance of 1785

กฤษฎีกาที่ดิน 1785 คือ กฤษฎีกาที่สภาองเกรสผ่านออกมาในปี 1785 เพื่อให้มีการตั้งถิ่นฐานทางภาคตะวันตกเป็นไปอย่างมีระเบียบ โดยการจัดสรรที่ดินทางตะวันตกที่เป็นของรัฐบาลกลาง ซึ่งเรียกว่า “ที่ดินสาธารณะ” (public land or public domain) ออกเป็น ส่วน ๆ ละไม่น้อยกว่า 640 เอเคอร์หรือ 1 ตารางไมล์ ขายให้แก่ผู้ตั้งถิ่นฐานในราคาต่ำที่สุด 1 ดอลลาร์ต่อเอเคอร์ อย่างไรก็ตาม กฤษฎีกาที่ดินปี 1785 นี้เป็นผลดีต่อนักเก็งกำไรมากกว่าต่อ เกษตรกรที่แท้จริง เพราะผู้ไปตั้งถิ่นฐานส่วนมากไม่มีเงินถึง 640 ดอลลาร์ ซึ่งเป็นเงินขั้นต่ำที่ จำเป็นในการซื้อที่ดินจากสำนักงานที่ดินของรัฐบาลกลางโดยตรง

2) Land Act of 1796

กฤษฎีกาที่ดิน ปี 1796 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในปี 1796 โดยกำหนดราคาขั้นต่ำของที่ดินที่ขายเป็นเอเคอร์ละ 2 ดอลลาร์ จำนวนที่ดินที่ซื้อขายขั้นต่ำยังคง 640 เอเคอร์ ทำให้จำนวนเงินขั้นต่ำที่ต้องมีสำหรับคนที่ต้องการที่ดินเพิ่มเป็น 2 เท่า และทำให้เกษตรกรซื้อที่ดินจากรัฐบาลโดยตรงได้ยากขึ้นไปอีก ซึ่งปรากฏว่ามีที่ดินขายไปได้น้อยมาก ภายใต้กฎหมายนี้

3) Land Law of 1800

กฎหมายที่ดิน ปี 1800 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในปี 1800 กำหนดราคาขายขั้นต่ำของที่ดินรัฐบาลไว้เอเคอร์ละ 2 ดอลลาร์คงเดิมไม่เปลี่ยนแปลง แต่ จำนวนที่ดินขั้นต่ำที่บุคคลจะซื้อโดยตรงจากรัฐบาลได้นั้นลดลงจาก 640 เอเคอร์เหลือเพียง 320 เอเคอร์และมีนโยบายสินเชื่อยอมให้ผู้ซื้อ ผ่อนส่งราคาที่ดินได้เป็นเวลา 4 ปี โดยการจ่ายเงิน ดาวน์ 160 ดอลลาร์สำหรับที่ดินขนาด 320 เอเคอร์ จ่าย 1/4 ในเวลา 2 ปี และ 1/4 สุดท้ายในเวลา 4 ปี

4) Harrison Land Law of 1804

กฎหมายที่ดินแฮร์ริสัน 1804 คือ กฎหมายที่ตั้งตามชื่อของ William Henry Harrison ตัวแทนของดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือในสภาองเกรส ซึ่งเป็นผู้เสนอกฎหมายนี้ สภาองเกรสได้ผ่านออกมาบังคับใช้ในปี 1804 กำหนดให้ที่ดินขั้นต่ำที่จะซื้อได้เหลือเพียง 160 เอเคอร์ ในราคาเอเคอร์ละ 2 ดอลลาร์เช่นเดิม กฎหมายที่ดินใหม่นี้ทำให้ผู้ตั้งถิ่นฐานที่แท้จริงได้รับประโยชน์มากขึ้นและกระตุ้นการอพยพไปทางตะวันตกอย่างใหญ่หลวง ซึ่งเห็นได้จากที่ดินที่รัฐบาลขายได้ในปี 1800 ซึ่งเป็นเพียง 67,000 เอเคอร์ ได้เพิ่มเป็นถึง 3,491,000 เอเคอร์ ในปี 1818

5) Land Act of 1820

รัฐบัญญัติที่ดิน 1820 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสได้ผ่านออกมาในปี 1820 สืบเนื่องมาจากระบบสินเชื่อก่อนที่จัดให้สำหรับซื้อที่ดิน ได้ก่อให้เกิดการเก็งกำไรซื้อที่ดินอย่างกว้างขวางหลังจากปี 1815 และมีส่วนทำให้เกิดวิกฤตการณ์เศรษฐกิจในปี 1819 ขึ้น ดังนั้นในปี 1820 สภาองเกรสจึงยกเลิกระบบสินเชื่อ แต่ได้ลดราคาที่ดินลงเป็นเอเคอร์ละ 1.25 ดอลลาร์ และลดขนาดที่ดินขั้นต่ำที่บุคคลจะซื้อได้ลงเหลือเพียง 80 เอเคอร์ด้วย ทำให้ผู้บุกเบิกสามารถซื้อที่ดินจากรัฐบาลได้โดยตรงมากขึ้น

นอกจากนี้ยังมีกฎหมายบรรเทาทุกข์ที่ออกมา เพื่อช่วยเหลือเกษตรกรที่ซื้อผืนที่ดินไว้มากเกินไปเกินกว่าความสามารถจะจ่ายชำระได้ด้วย โดยยอมให้ขายคืนบางส่วนแก่รัฐบาลหรือไม่ก็ขยายระยะเวลาผ่อนส่งออกไปให้อีก

6) Pre-emption Act of 1830

รัฐบัญญัติ "ให้สิทธิเลือกซื้อก่อน" ปี 1830 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในปี 1830 กำหนดให้ผู้ตั้งถิ่นฐานทางตะวันตกที่ออกไปบุกเบิกที่ดินล่วงหน้า ก่อนที่เจ้าหน้าที่รัฐบาลจะเข้าไปสำรวจเพื่อจัดสรรขายและอ้างสิทธิต่อที่ดินนั้น ได้มีโอกาสซื้อที่ดินที่เขาอาศัยอยู่แล้วในราคาขั้นต่ำ 1.25 ดอลลาร์ ต่อเอเคอร์ก่อนที่จะนำที่ดินนั้นไปประมูลขาย จุดมุ่งหมายของกฎหมายนี้เพื่อให้หลักประกันแก่ผู้เข้าบุกเบิกปรับปรุงที่ดินให้มีสิทธิก่อนผู้อื่นที่จะซื้อที่ดินในราคาต่ำสุด

7) Land Act of 1832

รัฐบัญญัติที่ดิน ปี 1832 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสได้ผ่านออกมาในปี 1832 กำหนดให้ลดขนาดที่ดินขั้นต่ำ ที่บุคคลจะซื้อได้ลงเหลือเพียง 40 เอเคอร์ โดยที่ราคายังคงเป็นเอเคอร์ละ 1.25 ดอลลาร์ ทำให้ผู้บุกเบิกสามารถซื้อที่ดินจากรัฐบาลได้โดยตรงมากขึ้น โดยจ่ายเงินเพียง 50 ดอลลาร์

8) Graduation Act of 1854

รัฐบัญญัติลดราคาที่ดินอย่างเป็นทางการเป็นขั้นตอน ปี 1854 คือ กฎหมายที่สภาของเกรสผ่านออกมาในปี 1854 โดยกำหนดว่าที่ดินสาธารณะที่ขายไม่ได้ 10 ปีขึ้นไปจะสามารถซื้อได้ในราคาเพียงเอเคอร์ละ 1 ดอลลาร์ และยิ่งระยะเวลาที่ขายไม่ได้นานออกไป ราคา ก็จะลดลงเรื่อย ๆ จนหลังจาก 30 ปีแล้วก็จะขายในราคาเพียงเอเคอร์ละ 12.5 เซนต์เท่านั้น

9) Homestead Act of 1862

รัฐบัญญัติโฮมสเตด ปี 1862 คือ กฎหมายที่สภาของเกรสผ่านออกมาในเดือนพฤษภาคม 1862 กำหนดให้ที่ดินโดยไม่คิดมูลค่าแก่ผู้ตั้งถิ่นฐาน โดยที่กฎหมายนี้กำหนดว่าบุคคลใดที่เป็นหัวหน้าครอบครัวหรือที่มีอายุ 21 ปีขึ้นไป และเป็นประชาชนอเมริกัน หรือได้ประกาศความจำนงว่าจะเป็นประชาชนอเมริกัน จะได้รับที่ดินจากรัฐบาลจำนวน 160 เอเคอร์โดยไม่คิดมูลค่าโดยเสียค่าธรรมเนียมเพียงเล็กน้อยเท่านั้น และมีข้อจำกัดเพียงประการเดียวคือผู้ตั้งถิ่นฐานจะต้องอาศัยในที่ดินนั้นเป็นเวลาอย่างน้อย 5 ปี และต้องใช้ที่ดินส่วนหนึ่งทำการเพาะปลูกด้วย

10) Morrill Land Grant Act of 1862

รัฐบัญญัติที่ดินมอร์ริล ปี 1862 คือ กฎหมายที่สภาของเกรสผ่านออกมาในปี 1862 กำหนดให้ยกที่ดินสาธารณะหลายล้านเอเคอร์ เป็นทุนในการจัดตั้งวิทยาลัยเกษตรกรรมขึ้นเพื่อทำการศึกษาดลองทางการเกษตรในทุกรัฐ โดยแต่ละรัฐจะได้รับที่ดิน 30,000 เอเคอร์ต่อผู้แทนราษฎร 1 คน กฎหมายนี้ทำให้มลรัฐต่าง ๆ จัดตั้งวิทยาลัยการเกษตรทั้งอิสระหรือรวมอยู่กับมหาวิทยาลัยของรัฐ และในเวลาต่อมาทำให้เกิดการค้นคว้าวิจัยการทำให้ทำนาตามหลักทางวิทยาศาสตร์ขึ้น ปรากฏว่ามหาวิทยาลัยใหญ่ประจำรัฐ เช่น ไอโอวา มิชิแกน มินนิโซตา ล้วนเป็นผลงานของกฎหมายฉบับนี้ การออกกฎหมายนี้นับเป็นอีกก้าวหนึ่งที่รัฐบาลกลางเข้าช่วยการเกษตรซึ่งมีผลสำคัญต่อความก้าวหน้าทางการเกษตรของชาติ

11) Timber Culture Act of 1873

รัฐบัญญัติการปลูกป่า ปี 1873 คือ กฎหมายเกี่ยวกับที่ดินที่สภาของเกรสผ่านออกมาในปี 1873 กำหนดว่ารัฐจะให้ที่ดิน 160 เอเคอร์ แก่ผู้ที่จะปลูกต้นไม้ยืนต้นลงบนพื้นที่ 1/4 ของที่ดินนั้น (ต่อมาเปลี่ยนเป็นให้ปลูก 10 เอเคอร์ ในปี 1878) โดยหวังจะให้ไม้ยืนต้นในเขตที่ราบใหญ่เพื่อบังลมและช่วยให้เกิดฝน ผู้ตั้งถิ่นฐานตามกฎหมายนี้ได้ที่ดินรวมราว ๆ 9,745,000 เอเคอร์ ส่วนใหญ่ในมลรัฐเนบราสก้า แคนซัส และดาโกต้าเหนือและใต้

12) Desert-Land Act of 1877

รัฐบัญญัติทะเลทราย ปี 1877 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในปี 1877 เป็นกฎหมายการได้ที่ดินราคาถูก โดยกำหนดว่าผู้ที่ต้องการที่ดินประเภทไม่อุดมสมบูรณ์ และแห้งแล้งนั้น ทำได้โดยการจ่ายเงินดาวน์เพียง 25 เซนต์ต่อเอเคอร์ และรัฐจะขายให้ในราคาเพียงเอเคอร์ละ 1 ดอลลาร์ เป็นจำนวน 640 เอเคอร์ต่อคน ถ้าผู้ต้องการที่ดินนั้นสัญญาว่าจะปรับปรุงให้มีการชลประทานในที่ดินส่วนหนึ่งสำเร็จภายใน 3 ปี แต่ในความเป็นจริงปรากฏว่ามีการคดโกงและหลีกเลี่ยงกฎหมาย ทำให้ที่ดินส่วนใหญ่ที่ซื้อตามกฎหมายนี้เป็นที่ดินอุดมสมบูรณ์มิใช่ทะเลทราย

13) Timber and Stone act of 1878

รัฐบัญญัติ Timber and Stone ปี 1878 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในปี 1878 เพื่อการทำป่าไม้และการทำเหมือง ที่ดินที่ได้มาภายใต้กฎหมายนี้ “เป็นที่ที่ไม่เหมาะสมกับการเพาะปลูก” และมีค่าเพียงเพื่อการทำป่าไม้หรือเหมืองหิน กฎหมายกำหนดว่าถ้าบุคคลสาบานว่าที่ดินนั้นไม่มีแร่มีค่า เขาจะสามารถซื้อที่ดินนั้นได้ 160 เอเคอร์ ในราคาเอเคอร์ละ 2.50 ดอลลาร์ ครั้งแรกกฎหมายประยุกต์ใช้เฉพาะกับมลรัฐชายฝั่งทะเลตะวันตก 3 แห่ง และในเวลาแต่ในปี 1892 “public land states” อื่น ๆ ได้รวมเข้าในกฎหมายนี้ด้วย อย่างไรก็ตามเมื่อสิ้นสุดทศวรรษจากการใช้สารรองป่าไม้หมดเปลืองไปอย่างมาก เป็นเหตุให้รัฐบาลต้องเข้ามาเกี่ยวข้อง

14) Hatch act of 1883

รัฐบัญญัติแฮทซ์ ปี 1883 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในปี 1883 เพื่อจัดหาเงินให้แก่มลรัฐต่าง ๆ มลรัฐละ 15,000 ดอลลาร์ ต่อปี สำหรับการจัดตั้งสถานีวิจัยทดลองการเกษตรขึ้นทั่วประเทศ ซึ่งการช่วยเหลือต่าง ๆ จากรัฐบาลเหล่านี้มีผลในการปรับปรุงทางด้านเทคโนโลยีทางการเกษตรอย่างมาก

15) Forest Reserve Act of 1891

รัฐบัญญัติสงวนป่าไม้ ปี 1891 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในปี 1891 เพื่อกันที่ดินประมาณ 150 ล้านเอเคอร์ เป็นเขตป่าสงวน และมีให้ประชาชนเข้าไปจับจองที่ดินในอะแลสกาและภาคตะวันตกเฉียงเหนือ อีกประมาณ 85 ล้านเอเคอร์ เพื่อประโยชน์ในการศึกษาด้านป่าไม้และแหล่งแร่ธาตุต่าง ๆ

16) New Lands Act of 1902

รัฐบัญญัติที่ดินใหม่ ปี 1902 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในปี 1902 กำหนดให้รัฐบาลกลางให้การส่งเสริมด้านการชลประทานอย่างมากในเขตทางตะวันตกเพื่อแก้ปัญหาในเรื่องของความแห้งแล้ง ซึ่งเมื่อถึงปี 1909 ที่ดินกว่า 13.7 ล้านเอเคอร์ใน 17 รัฐทางตะวันตกก็อยู่ในระบบชลประทาน ทำให้ปัญหาเรื่องน้ำนั้นหมดไป

17) U.S. Warehouse Act of 1916

รัฐบัญญัติคลังสินค้า ปี 1916 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในปี 1916 อนุมัติให้เงินยืมเพื่อประกันพืชหลัก และช่วยเหลือโครงการดั้งเดิมเพื่อจัดตั้งสาขาการคลังของพวก Populist

18) Federal Farm Loan Act of 1916

รัฐบัญญัติการให้กู้ยืมเงินทางการเกษตรของรัฐบาลกลางปี 1916 คือกฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในปี 1916 เพื่อเปิดโอกาสให้เกษตรกรสามารถกู้ยืมเงินของรัฐบาลกลางได้ด้วยการเสียดอกเบี้ยในอัตราต่ำ

19) Intermediate Credits Act of 1923

รัฐบัญญัติสินเชื่อเร่งด่วน ปี 1923 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในปี 1923 กำหนดให้ความช่วยเหลือแก่บรรดาเกษตรกร อันเนื่องมาจากราคาผลผลิตการเกษตรตกต่ำ โดยการให้เกษตรกรกู้ยืมเงินได้ระยะ 6 เดือนถึง 3 ปี

20) McNary-Haugen Bill, 1924

ร่างรัฐบัญญัติ McNary-Haugen ครั้งแรกได้ถูกเสนอในเดือนมกราคม 1924 โดยวุฒิสมาชิก Charles L. McNary แห่ง Oregon และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร Gilbert N. Haugen แห่ง Iowa เข้าสู่สภา เพื่อให้มีการเพิ่มราคาสินค้าเกษตรขึ้นมาจากจนถึงระดับเสมอภาค (Parity Price) ร่างกฎหมายนี้เป็นไปตามแนวคิดของ George N. Peek ร่วมกับ Hugh S. Johnson โดยมุ่งจะพยุงราคาสินค้าเกษตรที่สำคัญ 8 ชนิด คือ ข้าวสาลี แป้ง ข้าวโพด ฝ้าย ขนสัตว์ เนื้อวัว แกะ และสุกร ด้วยการจัดตั้งบริษัทของรัฐบาลขึ้นเพื่อรับซื้อสินค้าส่วนที่ล้นตลาดและขายไปยังต่างประเทศในราคาใด ๆ ก็ได้ เพื่อป้องกันมิให้ราคาในประเทศตกต่ำ ภายใต้โครงการนี้ราคาผลผลิตการเกษตรจะมี 2 ราคา คือ ราคาสูงสำหรับในประเทศ และราคาต่ำสำหรับการส่งออก และมุ่งช่วยสินค้าเพียง 8 ชนิดเท่านั้น เพราะเชื่อว่าถ้าราคาสินค้าหลักเหล่านี้สูงขึ้นได้ราคาสินค้าอื่นก็จะสูงตาม ร่างกฎหมายนี้ได้ผ่านทั้ง 2 สภาในเดือน กุมภาพันธ์ 1927 แต่ก็ถูกใช้สิทธิยับยั้งโดยประธานาธิบดี Coolidge ซึ่งคัดค้านอย่างรุนแรงในการที่รัฐบาลจะเข้ายุ่งเกี่ยวในธุรกิจการจัดซื้อขายสินค้าเกษตร แม้กระทั่งนักเศรษฐศาสตร์เองก็ไม่เห็นด้วย โดยยอมรับว่าเกษตรกรควรได้รับความช่วยเหลือ แต่ไม่ควรเป็นความรับผิดชอบของรัฐบาลที่จะต้องเข้าไปเพิ่มราคาสินค้าเกษตร นโยบายรัฐบาลสมัยนั้นจึงมุ่งแก้ไขโดยผ่านการสหกรณ์มากกว่า นอกจากนี้ประธานาธิบดี Coolidge ยังอ้างว่าแนวคิดที่เสนอมานั้นช่วยได้เฉพาะพืชผลเพียงไม่กี่ชนิดและเป็นการขัดหลักรัฐธรรมนูญที่รัฐบาลกลางจะเข้าดำเนินการตามโครงการดังกล่าวด้วย

ในปี 1928 ผู้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีคนต่อมาคือ Herbert Hoover ก็คัดค้านร่างกฎหมาย McNary-Haugen อย่างหนัก ร่างกฎหมายนี้จึงไม่ได้ผ่านออกมาเป็นกฎหมาย ประจวบกับราคาสินค้าเกษตรเริ่มสูงขึ้นบ้าง เสี่ยงเรียกร้องจึงเบาบางลง

21) Agricultural Marketing Act of 1929

รัฐบัญญัติการตลาดเกษตร ปี 1929 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในเดือนมิถุนายน 1929 เพื่อส่งเสริมให้มีการจัดตั้งสหกรณ์การตลาดเกษตรขึ้นในหมู่เกษตรกร เพื่อจัดการกับปัญหาสินค้าล้นตลาดและเพื่อรักษาเสถียรภาพของราคาสินค้าเกษตร จุดสำคัญของกฎหมายนี้ต้องการให้มีการจัดตั้งสหกรณ์ขนาดใหญ่ขึ้นสำหรับสินค้าเกษตรสำคัญทุกชนิด และให้เกษตรกรส่วนใหญ่ที่ผลิตสินค้าแต่ละชนิดเข้าเป็นสมาชิก ซึ่งถ้าเป็นไปได้เช่นนี้สหกรณ์ก็จะสามารถควบคุมปริมาณผลิตสินค้าสำคัญ เช่น ข้าวสาลีส่วนใหญ่ไว้ได้ และมีอำนาจตั้งราคาได้ เพื่อบรรจุเป้าหมายนี้ สภาองเกรสได้อนุมัติเงิน 500 ล้านดอลลาร์ สำหรับให้สหกรณ์กู้เพื่อเก็บพืชผลไว้ขายในช่วงที่เหมาะสมได้ราคาดี และจะได้สามารถระบายพืชผลเป็นระยะ ๆ เพื่อป้องกันไม่ให้ออกมาล้นตลาดพร้อมกันทันที ซึ่งจะทำให้ราคาต่ำลงทันทีด้วย ในการกู้ยืมนี้สหกรณ์จะกู้ยืมผ่านสภาการเกษตร (Federal Farm Board) ที่ตั้งขึ้น อย่างไรก็ตามหลังจากกฎหมายผ่านสภามาได้เพียง 6 เดือนก็เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ ทำให้ราคาสินค้าเกษตรลดลงอย่างมาก ทำให้ในช่วง 1929-1931 สภาการเกษตรซึ่งพยายามจะพยุงราคาได้ขาดทุนไปถึง 345 ล้านดอลลาร์ จึงได้ประกาศเลิกการพยุงราคาและแนะนำให้เกษตรกรลดผลผลิตลงแทน แต่ไม่เป็นผล

22) Agricultural Adjustment Act of 1933 - AAA

รัฐบัญญัติการปรับปรุงการเกษตร ปี 1933 หรือ ที่นิยมเรียกว่า AAA คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในวันที่ 12 พฤษภาคม 1933 ซึ่งเป็นมาตรการฟื้นฟูการเกษตรตามนโยบาย New Deal ของประธานาธิบดี Franklin D. Roosevelt จุดประสงค์หลักของ AAA ก็คือ การยกระดับราคาสินค้าเกษตรให้สูงขึ้นถึงระดับ "ราคาเสมอภาค" ที่เป็นอยู่ในช่วง 1909-1914 อันเป็นจุดประสงค์เดียวกับร่างรัฐบัญญัติ McNary-Haugen แต่วิธีการให้บรรลุเป้าหมายต่างกัน ตามโครงการของ AAA ราคาจะสูงขึ้นด้วยการลดการผลิตลงให้เท่ากับความต้องการซื้อโดยการจูงใจด้วยการจ่ายเงินให้แก่เกษตรกรที่เซ็นสัญญาโดยสมัครใจที่จะลดการผลิตลง เงินที่นำมาจ่ายนี้ได้มาจากภาษีพิเศษที่เก็บจากผู้แปรรูปผลผลิตการเกษตร สำหรับผลผลิตหลักที่รัฐบาลจะจ่ายเงินตอบแทนไว้สำหรับการตกลงลดการผลิต ได้แก่ ข้าวสาลี ฝ้าย ข้าวโพด สุกกร ยาสูบ ข้าวเจ้า และผลิตภัณฑ์นม สินค้าเหล่านี้ถือว่าเป็นสินค้าหลักที่เชื่อกันว่าถ้าราคาสูงขึ้นราคาสินค้าอื่นก็จะสูงขึ้นตามไปด้วย

ตามกฎหมายนี้ รัฐบาลจะช่วยให้รายได้ของเกษตรกรสูงขึ้นได้ 2 ทาง คือ (1) การจำกัดผลผลิตจะทำให้ราคาสูงขึ้น และ (2) การที่เกษตรกรลดการผลิตลงก็ได้รับเงินจากรัฐบาล

อย่างไรก็ตามในปี 1936 ศาลสูงได้ตัดสินใจให้กฎหมายนี้เป็นโมฆะ เพื่อป้องกันผลเสียต่อโครงการ New Deal สภาคองเกรสจึงได้ผ่านกฎหมายอนุรักษ์ดินและการจัดสรรภายในประเทศขึ้นมาแทนที่ใน 1936 นั้นเอง

23) Farm Credit Act of 1933

รัฐบัญญัติสินเชื่อการเกษตร ปี 1933 คือ กฎหมายที่สภาคองเกรสผ่านออกมาในเดือนมิถุนายน 1933 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อปรับปรุงสินเชื่อการเกษตรให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นด้วยการแบ่งเขตสินเชื่อการเกษตรออกเป็น 12 เขต โดยให้มีธนาคารที่ดิน (Land Bank) ขึ้นในแต่ละเขตเพื่อให้เงินกู้ระยะยาวแก่เกษตรกรด้วยดอกเบี้ยต่ำ

24) Emergency Farm Mortgage Act of 1933

รัฐบัญญัติการจำนองสำหรับการเกษตรฉุกเฉิน ปี 1933 คือ กฎหมายที่สภาคองเกรสผ่านออกมาใช้ในปี 1933 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อลดอัตราดอกเบี้ยลง และเพื่อขยายเวลาการจ่ายชำระหนี้สินที่จำนองไว้ออกไปก่อน และในบางกรณีก็มีการให้เงินกู้โดยตรงแก่เกษตรกรที่ยากจนอีกด้วย

25) Soil Conservation and Domestic Allotment Act of 1936

รัฐบัญญัติอนุรักษ์ดินและการจัดสรรภายในประเทศ ปี 1936 คือ กฎหมายที่สภาคองเกรสผ่านออกมาในเดือนกุมภาพันธ์ 1936 กำหนดให้รัฐบาลจ่ายเงินให้แก่เกษตรกรที่ดำเนินการ "อนุรักษ์ดิน" โดยไม่ปลูกพืชที่จะทำให้ความอุดมสมบูรณ์ของดินหมดไป (ซึ่งก็คือพืชหลักที่ถูกพิจารณาว่ามีอันตราย) กฎหมายนี้ได้เปลี่ยนเป้าหมายจากเดิม ที่มุ่งรักษาระดับราคาให้อยู่ในระดับเสมอภาค มาเป็นให้รายได้สุทธิของเกษตรกรอยู่ในระดับเสมอภาค เมื่อเทียบกับผู้ทำงานในสาขาอื่น

26) Agricultural Adjustment Act of 1938

รัฐบัญญัติการปรับปรุงการเกษตร ปี 1938 คือ กฎหมายที่สภาคองเกรสผ่านออกมาในปี 1938 กฎหมายช่วยเหลือเกษตรกรฉบับที่ 2 ดีกว่า AAA ฉบับแรก และโดยทั่วไปข้อความเหมือนกับกฎหมายอนุรักษ์ที่ดินปี 1936 เพียงแต่เพิ่มเติมให้คำจำกัดความของคำว่า "รายได้เสมอภาค" ชัดเจนและแน่นอนขึ้น นอกจากนี้ตามกฎหมายรัฐมนตรีเกษตรยังได้รับอำนาจให้ควบคุมส่วนเกินของพืชหลักได้ โดยจ่ายเงินให้แก่เกษตรกรที่ร่วมมือกับโครงการจำกัดผลผลิตอีกด้วย และถ้าส่วนเกินยังคงมีต่อไปเขาก็สามารถจะกำหนดโควตา เพื่อจำกัดปริมาณ

สินค้าที่จะสามารถนำออกขายในตลาดระหว่างปีได้ ซึ่งถ้าผู้ใดปลูกเกินโควตาจะถูกลงโทษโดยการเก็บภาษีและรัฐมนตรียังมีอำนาจให้เงินกู้ เพื่อช่วยให้เกษตรกรถอนผลผลิตออกจากตลาดมาก่อนในช่วงที่ราคายังตกต่ำอยู่ได้อีกด้วย

ปรากฏว่าภายในปี 1940 เกษตรกรเกือบ 6 ล้านคน ได้เข้าร่วมในโครงการนี้ และได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐบาลเฉลี่ยประมาณกว่า 100 ดอลลาร์ ต่อหนึ่งคน กฎหมายใหม่นี้กำหนดให้เกษตรกรกู้ยืมเงินโดยใช้ผลผลิตที่เกินต้องการเป็นประกัน จัดหาที่เก็บรักษาพืชผลเพื่อใช้เป็นยุ้งฉางและรับประกันข้าวสาลี ผลของการลดการผลิตพืชผลหลักและการเปิดตลาดใหม่ ๆ ประสบผลสำเร็จในการเพิ่มราคาผลผลิตการเกษตร

27) Funding Act of 1790

รัฐบัญญัติการแปลงหนี้ ปี 1790 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในปี 1790 กำหนดให้จ่ายคืนหนี้สินแก่ทั้งหมดของรัฐบาลกลางที่กู้ยืมมาเพื่อทำสงครามประกาศอิสรภาพและที่กู้ยืมมาเพื่อใช้จ่าย ประมาณ 75 ล้านเหรียญ รวมทั้งหนี้สินที่มลรัฐต่าง ๆ กู้ยืมมาทำสงครามอิสรภาพบางส่วนด้วย โดยการให้เจ้าหนี้เก่าของมลรัฐต่าง ๆ และรัฐบาลกลาง มาเปลี่ยนสภาพหนี้เป็นในรูปพันธบัตรของรัฐบาลใหม่ได้ กฎหมายฉบับนี้เสนอโดยรัฐมนตรีคลังคือ นาย Alexander Hamilton ที่เห็นว่ารัฐบาลใหม่ควรมีพื้นฐานทางการคลังที่มั่นคงโดยให้คนเชื่อถือ

ผลของนโยบายดังกล่าว ก็คือ ในช่วง 2-3 ปีแรก รายจ่ายที่สำคัญที่สุดในงบประมาณของรัฐบาลก็คือ การจ่ายดอกเบี้ย

28) First United States Bank Act of 1791

รัฐบัญญัติธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกาแห่งที่ 1 ปี 1791 คือกฎหมายที่สภาองเกรสได้ผ่านออกมาในปี 1791 เพื่อก่อตั้งธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกาแห่งแรก ตามแนวคิดที่เสนอโดยรัฐมนตรีคลังคือ นาย Alexander Hamilton ที่ให้มีการจัดตั้งธนาคารกลางที่เข้มแข็งเพื่อสนองความต้องการในรูปสินเชื่อและการออกเงินกระดาษ (bank notes) โดยได้รับประกันบัตรเป็นเวลา 20 ปีและเป็นการร่วมทุนกันระหว่างเอกชนกับรัฐบาลกลาง โดยมีเงินลงทุนรวม 10 ล้านเหรียญ เป็นของรัฐบาลกลาง 2 ล้านเหรียญ เนื่องจากทุนของรัฐบาลมีเพียง 20% ดังนั้นการควบคุมและการจัดการที่แท้จริงจึงตกอยู่ในมือของเอกชน คือ Board of Director ที่ถูกเลือกจากผู้ถือหุ้น

ธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกาแห่งแรกนี้ ทำหน้าที่เป็นหน่วยรับฝากเงินของรัฐบาลกลางและได้รับฝากเงินจากหน่วยงานอื่น ๆ ของรัฐบาลและจากเอกชนด้วย รวมทั้งได้ให้เงินกู้แก่รัฐบาลกลาง แก่มลรัฐหรือแก่เอกชนได้ และออกธนบัตรหมุนเวียนเป็นเงินกระดาษได้

ธนาคารดำเนินงานเป็นผลสำเร็จ แต่เมื่อครบอายุในปี 1811 สภาคองเกรสไม่ต่ออายุประทานบัตรให้ จึงเป็นการสิ้นสุดบทบาทของธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกาแห่งแรก

29) Second United States Bank Act of 1816

รัฐบัญญัติธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกาแห่งที่ 2 ปี 1816 คือ กฎหมายที่สภาคองเกรสได้ผ่านออกมาในปี 1816 เพื่อก่อตั้งธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกาแห่งที่ 2 ขึ้น โดยได้รับประทานบัตร 20 ปี และเป็นการร่วมทุนกันระหว่างรัฐบาลกลางและเอกชน โดยมีทุนดำเนินงาน 35 ล้านเหรียญ เป็นของรัฐบาลกลาง 7 ล้านเหรียญ หรือรัฐบาลถือหุ้นเพียง 20% เช่นกัน การจัดการและหน้าที่ต่าง ๆ เหมือนกับธนาคารแห่งแรก ในระยะเริ่มต้นการดำเนินการไม่ค่อยได้ผล แต่ในไม่ช้าการดำเนินงานเริ่มดีขึ้น อย่างไรก็ตาม ธนาคารประสบปัญหาเนื่องจากความขัดแย้งทางการเมืองระหว่างนาย Nicolas Biddle ประธานธนาคารกับประธานาธิบดี Andrew Jackson เมื่อสิ้นสุดอายุประทานบัตรในปี 1836 ธนาคารแห่งสหรัฐอเมริกาแห่งที่ 2 ก็ต้องยุติไป

30) National Bank Act of 1863, 1864

รัฐบัญญัติธนาคารแห่งชาติ ปี 1863 คือ กฎหมายที่รัฐสภาฝ่ายเหนือได้ผ่านออกมาในปี 1863 และได้ปรับปรุงใหม่ในปี 1864 กำหนดให้ยกเลิกระบบธนาคารอิสระ และจัดตั้งธนาคารแห่งชาติขึ้น ภายใต้ประทานบัตรของรัฐบาลกลาง โดยมีทุนขั้นต่ำ 50,000-200,000 เหรียญขึ้นกับขนาดของเมืองที่ธนาคารตั้งอยู่ ทุนนี้อย่างน้อย 1/3 ต้องลงทุนในพันธบัตรของรัฐบาล หลังจากนั้นแต่ละธนาคาร จะได้รับธนบัตรแห่งชาติเท่ากับ 90% ของมูลค่าตลาดของพันธบัตรนั้น การทำเช่นนี้เป็นการหวังว่าจะช่วยให้ตลาดพันธบัตรรัฐบาลขยายออกไป และทำให้มีธนบัตรที่เหมือนกันทั่วประเทศ เป็นเงินชำระหนี้ได้ตามกฎหมาย ใช้จ่ายได้ทุกชนิดยกเว้นการจ่ายภาษีเข้าหรือดอกเบี้ยหนี้สาธารณะ ในเดือนตุลาคม 1866 มีธนาคารแห่งชาติอยู่ 1,644 แห่ง อย่างไรก็ตามเหตุผลสำคัญของการตั้งระบบธนาคารแห่งชาติขึ้นระหว่างสงครามก็เพื่อส่งเสริมให้รัฐบาลมีเครดิตดีขึ้น

ธนาคารแห่งชาติเป็นธนาคารที่รัฐบาลกลางเป็นผู้ออกประทานบัตร และควบคุมโดยบีบให้ธนาคารมลรัฐแปลงสภาพมาเป็นธนาคารแห่งชาติ เพื่อให้รัฐบาลกลางสามารถจำกัดจำนวนธนบัตรที่พิมพ์ออกมาโดยธนาคารพาณิชย์เอกชนได้

31) Resumption Act of 1875

รัฐบัญญัติไถ่ถอนคืน ปี 1875 คือ กฎหมายที่สภาคองเกรสผ่านออกมาในปี 1875 กำหนดให้เงินตราทุกชนิด (รวมทั้งเงิน Greenback) จะต้องไถ่ถอนเป็นทองคำได้เต็มมูลค่าทั้งนี้เริ่มตั้งแต่ 1 มกราคม 1879 เป็นต้นไป การกำหนดเช่นนี้จำนวนเงิน Greenback จึงต้องไม่มากเกินไป เพื่อเป็นหลักประกันว่ารัฐบาลจะสามารถมีทองคำไปไถ่ถอนได้เพียงพอและ

ตามข้อจำกัดนี้ เงิน Greenback จะต้องลดลง โดยการที่ทุก ๆ 100 เหรียญของธนบัตรธนาคารชาติที่ออกใหม่หลังปี 1875 จะต้องไถ่ถอน Greenback ออก 80 เหรียญ จนเหลือหมุนเวียนอยู่เพียง 300 ล้านเหรียญเท่านั้น กฎหมายนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพยายามให้เงินตราของประเทศอยู่ในมาตรฐานทองคำอย่างมั่นคง

32) Bland-Allison Act of 1878

รัฐบัญญัติแบลนด์-อัลลิสัน ปี 1878 คือ กฎหมายที่สภาคองเกรสได้ผ่านออกมา เพื่อเป็นการประนีประนอมสำหรับทั้งพวกที่นิยมเงินที่มั่นคงกับพวกที่นิยมเงินเพื่อกฎหมายฉบับนี้กำหนดให้กระทรวงการคลังซื้อโลหะเงินแท่ง 2-4 ล้านเหรียญต่อเดือน และนำไปทำเหรียญเงินซึ่งมีค่าเต็มตามกฎหมาย

33) Sherman Silver Purchase Act of 1890

รัฐบัญญัติซื้อโลหะเงินเซอร์แมน ปี 1890 คือ กฎหมายที่สภาคองเกรสผ่านออกมาในปี 1890 กำหนดให้กระทรวงการคลังซื้อโลหะเงิน 4.5 ล้านออนซ์ ต่อเดือน ณ ราคาตลาด โดยจ่ายเป็นตั๋วเงินคลังซึ่งใช้ชำระหนี้ได้ตามกฎหมาย และนำไปขึ้นเป็นโลหะเงินหรือทองคำได้

ทั้งรัฐบัญญัติ Bland-Allison และ Sherman Silver Purchase ทำให้ปริมาณเงินเพิ่มขึ้นก็จริง แต่การเพิ่มในปริมาณเงินนั้นยังน้อยกว่าการเพิ่มอย่างมากในปริมาณสินค้าและบริการ ผลก็คือไม่ทำให้ราคาสูงขึ้นได้ในปี 1896

34) Morrill Tariff Act of 1861

รัฐบัญญัติศุลกากรมอร์ริล ปี 1861 คือ กฎหมายที่สภาคองเกรสผ่านออกมาในปี 1861 สนับสนุนการตั้งกำแพงภาษีขาเข้าสูง ซึ่งได้เปลี่ยนระบบการเก็บภาษีจากเดิมโดยสิ้นเชิง จุดประสงค์หลักของการเพิ่มอัตราภาษีศุลกากรขาเข้า ก็เพื่อเพิ่มรายได้แต่ก็มีผลในการปกป้องอุตสาหกรรมภายในเช่นเดียวกัน กฎหมายที่ออกมาในปี 1862 และ 1864 กำหนดให้อัตรามาภาษีสูงขึ้นไปอีก อัตราภาษีขาเข้าโดยเฉลี่ยสำหรับสินค้าที่ต้องเสียภาษี (dutiable goods) เป็น 37% ภายใต้กฎหมายปี 1862 และ 47% ภายใต้กฎหมายปี 1864 เมื่อสงครามกลางเมืองสิ้นสุดลง ภาษีศุลกากรโดยเฉลี่ยได้เพิ่มจาก 20% ของมูลค่าเป็น 47% หรือสูงกว่าระดับที่กำหนดไว้ในปี 1860 ราว ๆ 170% และข้อสังเกตคือผู้ผลิตในมลรัฐทางเหนืออยู่ในฐานะมั่นคงมาก

ในระหว่างสงครามกลางเมือง ภาษีหลายชนิดได้ถูกจัดเก็บเพื่อการคุ้มครองอุตสาหกรรมภายใน ครั้งหลังสงครามกลางเมืองไปแล้วอัตราสูงนี้ก็ยังคงเพื่อคุ้มครองอุตสาหกรรมอเมริกัน อย่างไรก็ตาม น่าแปลกใจว่าสินค้าเข้ายังคงหลังไหลเข้ามาแม้จะมีกำแพง

ภาษีสูง ทำให้กระทรวงการคลังมีเงินสะสมเพิ่มขึ้นเป็นอันมาก ได้มีการเรียกร้องให้ลดภาษีลงบ้างจนสภาองเกรสต้องลดอัตราลงเล็กน้อยในปี 1870 และ 1872 **กฎหมายปี 1872** ฆ่าและกาแฟอยู่ในรายการปลดปล่อย (free list) และได้ลดอัตราสำหรับถ่านหิน เหล็ก ขนสัตว์ กระดาษและสินค้าอื่น ๆ จำนวนหนึ่งลง อย่างไรก็ตามการลดอัตราภาษีนี้นี้เป็นการชั่วคราวเพียง 3 ปี หลังจากนั้นภาษีก็ได้กลับไปสู่ระดับปี 1872 หลังจากนั้นกฎหมายต่าง ๆ ที่ออกมา (1883, 1890, 1894 และ 1897) ล้วนกำหนดอัตราให้สูงขึ้นอีก

35) Tariff Act of 1883

รัฐบัญญัติภาษีศุลกากร ปี 1883 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในปี 1883 ให้เพิ่มภาษีศุลกากรขาเข้า ตามกฎหมายนี้ให้เพิ่มอัตราภาษีขาเข้าสินค้าหลายอย่าง รวมทั้งขนสัตว์บางประเภท สินค้าฝ่ายพิเศษ และสินค้าเหล็กกล้าสำคัญ แต่ก็ได้ลดอัตราขาเข้าสำหรับเหล็กหลอม รางรถไฟเหล็กกล้า ทองแดง และสินค้าอื่น ๆ อีกจำนวนหนึ่ง กล่าวโดยทั่วไปโดยธรรมชาติกฎหมายนี้เป็นการปกป้องแม้จะมีการลดภาษีลงบ้าง นั่นก็คือ รายการเพิ่มมากกว่ารายการลด

36) McKinley Tariff Act of 1890

รัฐบัญญัติศุลกากรแม็คคินลีย์ ปี 1890 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในเดือนตุลาคม 1890 เพื่อเพิ่มอัตราภาษีขาเข้าให้สูงขึ้น ตามกฎหมายนี้ได้เพิ่มภาษีศุลกากรใหม่โดยเฉลี่ยสูงขึ้น 49% ตัวอย่างเช่น ภาษีขาเข้าสินค้าฝ่ายเพิ่มจาก 35% เป็น 50% ด้ายฝ้ายจาก 35% เป็น 60% และผ้าลูกไม้ลินินจาก 35% เป็น 60% เป็นต้น ไม่เพียงกฎหมายนี้ได้จัดเก็บอัตราสูงสุดในประวัติศาสตร์ของสหรัฐอเมริกาจนถึงเวลานั้น แต่ยังสามารถรวมลักษณะสำคัญ ๆ อื่น ๆ เข้าไปด้วย ภาษีขาเข้าน้ำตาลดิบประมาณ 2 เซนต์ต่อปอนด์ได้ถูกยกเลิกโดยสิ้นเชิง ส่วนหนึ่งในฐานะเป็นกลไกลดรายรับส่วนเกิน เพื่อชดเชยให้กับผู้ปลูกอ้อยในประเทศ รัฐบาลได้จ่ายเงินช่วยเหลือ (bounty) 2 เซนต์ต่อปอนด์ ซึ่งในความเป็นจริง ก็คือ เงินอุดหนุนการเกษตร กฎหมายแม็คคินลีย์มีความสำคัญ เนื่องจากได้ช่วยขยายระบบการปกป้องทั้งหมดอย่างกว้างขวางยิ่งกว่าที่เคยเป็นมาในประวัติศาสตร์ของอเมริกา

37) Wilson-Gorman Law of 1894 และ Dingley Tariff of 1897

รัฐบัญญัติวิลสัน-กอร์แมน ปี 1894 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในปี 1894 กำหนดให้มีการลดภาษีขาเข้าลงบ้าง และกำแพงภาษีสำหรับขนสัตว์ที่ได้ยกเลิกโดยสิ้นเชิง แต่อัตราที่จัดเก็บรายการอื่น ๆ ทั้งหมด ยังคงสูงกว่ากฎหมายที่ออกมาในปี 1890 และน้ำตาลดิบก็กลับมาอยู่ในรายการกำแพงภาษีอีก

รัฐบัญญัติดิงลีย์ ปี 1897 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในปี 1897 กฎหมายฉบับนี้ได้เพิ่มภาษีขาเข้าบางรายการเท่ากับระดับปี 1890 แต่ยอมให้บางรายการยังคงเดิมเช่นที่กำหนดในกฎหมายปี 1894 ขนสัตว์ถูกกำหนดให้อยู่ในรายการปกป้องอีกครั้งหนึ่ง และอัตราที่จัดเก็บแก่ผ้าลินิน ไหม เครื่องกระเบื้องเคลือบ และสินค้าอื่น ๆ ได้เพิ่มขึ้น กำแพงภาษีดิงลีย์นับเป็นอีกชัยชนะหนึ่งสำหรับการปกป้องอย่างสูง

38) Payne-Aldrich Tariff of 1909 และ Underwood-Simmons Tariff Act of 1913

รัฐบัญญัติกำแพงภาษีเข้า Payne-Aldrich ปี 1909 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในปี 1909 กำหนดให้อัตราภาษีศุลกากรขาเข้ายังคงเท่ากับระดับปี 1897

รัฐบัญญัติกำแพงภาษีเข้า Underwood-Simmons ปี 1913 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในปี 1913 ภายหลังพรรคเดโมแครตกลับคืนสู่อำนาจภายใต้การบริหารของประธานาธิบดี Woodrow Wilson ตามกฎหมายนี้อัตราได้ถูกลดลงโดยเฉลี่ย ประมาณ 10% และรายการที่สำคัญจำนวนหนึ่งถูกกำหนดอยู่ในรายการปลดปล่อย (free list) ซึ่งได้รวมถึงรายการขนสัตว์ด้วย แต่กฎหมายยังคงไว้ซึ่งอัตราที่จะปกป้อง “อุตสาหกรรมที่ให้มีได้ตามกฎหมาย” (legitimate industry)

39) Emergency Tariff Act of 1921

รัฐบัญญัติกำแพงภาษีฉุกเฉิน ปี 1921 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในเดือนพฤษภาคม 1921 เพื่อช่วยเหลือเกษตรกรโดยกำหนดให้เพิ่มอัตราภาษีขาเข้าในสินค้าเกษตรจำนวนมากรวมทั้งข้าวสาลี ขนสัตว์ ข้าวโพด เนื้อสัตว์ และน้ำตาล ตลอดจนสินค้าอื่นอีกหลายอย่าง

40) Fordney-McCumber Act of 1922

รัฐบัญญัติศุลกากรฟอร์ดนีย์-แม็คคัมเบอร์ ปี 1922 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในเดือน กันยายน 1922 เพื่อเพิ่มอัตรากำแพงภาษีที่กีดกันสินค้าต่างประเทศเป็นการขึ้นภาษีสูงอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนจนถึงเวลานั้น ยกเว้นภาษีขาเข้าที่จัดเก็บจากขนสัตว์และน้ำตาลแล้ว การเพิ่มในอัตราภาษีขาเข้าสินค้าเกษตรไม่ได้มีผลในการทำให้ราคาสูงขึ้นมากนัก เพราะราคาสินค้าเกษตรอเมริกัันถูกกำหนดตามราคาตลาดโลก ตัวอย่างเช่น อากรขาเข้า 30 เซนต์ต่อบุชเชลในข้าวสาลีไม่ได้ทำให้ข้าวสาลีราคาสูงขึ้น เพราะผลผลิตที่ล้นตลาดดึงราคาให้ลดลงเท่ากับราคาตลาดโลกในที่สุด แม้กระนั้นก็ตามองค์กรกลุ่มเกษตรกรหลัก 3 องค์กรคือ The Farm Bureau, Farmers Union และ Grange ก็ยังเรียกร้องให้มีการเพิ่มกำแพงภาษีตลอดในช่วงที่เหลือของทศวรรษ

ในกรณีสินค้าอุตสาหกรรม อัตราสำหรับสิ่งทอได้เพิ่มขึ้นเพียงเท่ากับระดับของปี 1897 และ 1909 แต่ในกรณีของสีย้อมผ้า เคมีภัณฑ์ เครื่องกระเบื้องเคลือบ และอีกหลายรายการที่อัตราภาษีค่อนข้างสูงอย่างมาก ตามรัฐธรรมนูญนี้ยังได้ให้สิทธิ์แก่ประธานาธิบดี โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการกำกับภาษี (The Tariff Commission) ให้มีอำนาจเพิ่มหรือลดอัตราได้อย่างสูงถึง 50% ถ้าพบว่าอัตราที่กำหนดโดยรัฐธรรมนูญ ไม่เหมาะสมที่จะทำให้อเมริกันสามารถแข่งขันกับสินค้าจากต่างประเทศได้

41) Hawley-Smoot Tariff Act of 1930

รัฐธรรมนูญที่กีดอัตราศุลกากรฮอว์เลย์-สมุต ปี 1930 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในเดือนมิถุนายน 1930 กำหนดให้มีการเพิ่มอัตราภาษีศุลกากรทั้งสินค้าอุตสาหกรรมและเกษตรกรรมสูงสุดในประวัติศาสตร์อเมริกัน ในจำนวนภาษีศุลกากรที่เปลี่ยนแปลง 1,125 รายการ มี 890 รายการที่สูงขึ้น กฎหมายฉบับนี้ได้ถูกคัดค้านจากบรรดานักเศรษฐศาสตร์ที่มีชื่อว่า ถ้ากำแพงภาษีทำให้ไม่ซื้อสินค้าจากต่างประเทศแล้ว ต่างประเทศจะขายชดใช้หนี้สินแก่สหรัฐอเมริกาได้อย่างไร แต่ประธานาธิบดี Hoover ก็ได้ปกป้องว่าเพื่อผลประโยชน์ที่ดีที่สุดของชาติและได้ลงนาม กฎหมายฉบับนี้ไม่เพียงแต่จะปิดตลาดการค้าอเมริกันสำหรับผลผลิตจากไรนาและโรงงานของยุโรปเท่านั้น แต่นำไปสู่การตั้งกำแพงภาษีสูงเป็นการโต้ตอบ ซึ่งปิดตลาดการค้ายุโรปสำหรับสินค้าอเมริกันด้วยเช่นกัน

42) Embargo Act of 1807

รัฐธรรมนูญห้ามส่งสินค้าออก ปี 1807 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาใช้ในปี 1807 ห้ามการค้ากับต่างประเทศทั้งหมด เพื่อชักนำให้อังกฤษและฝรั่งเศสซึ่งเป็นประเทศคู่สงครามกันอยู่ ปฏิบัติต่อสหรัฐอเมริกาอย่างเป็นธรรมยิ่งขึ้น แต่ปรากฏว่าอเมริกากลับได้รับความเสียหายอย่างมากจากการออกกฎหมายนี้ ประการแรก คือ ผลประโยชน์จากการค้าขนส่งเกือบอดวาย ราคาผลผลิตการเกษตรตกต่ำเพราะไม่สามารถส่งออกได้ ผลก็คือภายในปีเดียวสินค้าออกของอเมริกาลดลงเหลือ 1 ใน 5 ของปริมาณที่เคยส่งออกแต่เดิม จึงได้มีการยกเลิกกฎหมายฉบับนี้ และหันไปใช้กฎหมายงดการเกี่ยวข้อแทน

43) Non-intercourse Act of 1809

รัฐธรรมนูญงดการเกี่ยวข้อ ปี 1809 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาใช้ในปี 1809 กฎหมายฉบับนี้ยอมให้มีการค้าขายกับนานาประเทศได้ เว้นแต่ห้ามการค้ากับอังกฤษและฝรั่งเศส รวมทั้งดินแดนที่ขึ้นอยู่กับประเทศทั้งสองนี้ และได้กำหนดลู่ทางให้มีการเจรจาหรือยกเลิกได้ ถ้าประเทศหนึ่งประเทศใดยุติการโจมตีการค้าของประเทศที่เป็นกลาง ในปี 1810 โนโปเลียนประกาศเป็นทางการว่าฝรั่งเศสยกเลิกการล้อมปิดอ่าวแล้ว และสหรัฐอเมริกาเชื่อในคำประกาศของโนโปเลียน หลังจากนั้นจึงใช้กฎหมายนี้เฉพาะต่ออังกฤษเท่านั้น

44) Interstate Commerce Act of 1887

รัฐบัญญัติการค้าระหว่างรัฐ ปี 1887 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 1887 ประยุกต์ใช้กับกิจการรถไฟซึ่งเป็นการขนส่งระหว่างรัฐ กฎหมายนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยกิจการรถไฟ ให้พ้นจากผลอันชั่วร้ายของการต่อสู้แข่งขันกันในการเรียกเก็บค่าระวางขนส่งและการให้ส่วนลด และในขณะเดียวกันก็ช่วยคุ้มครองประชาชนทั่วไป ตามรัฐบัญญัตินี้อัตราค่าบริการของกิจการรถไฟจะต้องเผยแพร่ให้ชัดเจน และต้องเป็นอัตราที่ “ยุติธรรม” และ “สมเหตุสมผล” มิฉะนั้นจะผิดกฎหมาย รวมทั้งการคิดอัตราค่าบริการที่ไม่เท่าเทียมกันด้วยไม่ว่าในรูปแบบใด การคิดอัตราสูงสำหรับการขนส่งระยะสั้น การให้ส่วนลด และการรวมกลุ่มกันด้วยวิธีการ “pool” ก็เป็นการผิดกฎหมาย

ตามรัฐบัญญัตินี้ ได้กำหนดให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการการค้าระหว่างรัฐ (Interstate Commerce Commission - ICC) ขึ้น โดยมีสมาชิก 5 คน จากการแต่งตั้งโดยประธานาธิบดีด้วยคำแนะนำจากสภา Senate คณะกรรมการนี้ทำหน้าที่ตรวจตราการดำเนินงานให้เป็นไปตามกฎหมายนี้ อย่างไรก็ตามรัฐบัญญัติการค้าระหว่างรัฐนี้ ก็ไม่เกิดผลจริงจังอยู่เป็นเวลานาน

45) Sherman Anti-Trust Act of 1890

รัฐบัญญัติเซอร์แมน แอนตี้ทรัสต์ ปี 1890 คือ กฎหมายต่อต้านการผูกขาดที่เสนอโดยวุฒิสมาชิก John Sherman และผ่านออกมาเป็นกฎหมายในเดือน ธันวาคม 1890 โดยมีสาระสำคัญกำหนดว่า การทำสัญญาทุกชนิด การรวมกิจการ หรือการรวมหัวกันในรูปการณหรือวิธีใด ๆ เพื่อจำกัดควบคุมการค้าระหว่างรัฐ หรือกับต่างประเทศ เป็นการผิดกฎหมาย ซึ่งบุคคลที่ทำสัญญาเช่นนั้นจะถูกลงโทษปรับไม่เกิน 5 พันเหรียญ หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ และบุคคลที่เข้าผูกขาดหรือพยายามผูกขาดหรือรวมกลุ่มกับบุคคลอื่นเพื่อผูกขาดส่วนหนึ่งส่วนใดของการค้าระหว่างหลายมลรัฐ หรือกับต่างประเทศก็จะถูกลงโทษแบบเดียวกัน นอกจากนี้บุคคลที่ได้รับผลเสียจากบุคคลที่ถูกลงโทษตามกฎหมายนี้ ยังสามารถฟ้องเรียกค่าเสียหายได้ 3 เท่าของความเสียหายที่เกิดขึ้นด้วย

เป็นที่คาดหวังว่ากฎหมายฉบับนี้ จะให้อำนาจอย่างเต็มที่แก่รัฐบาลในการควบคุมกิจการขนาดใหญ่ แต่จริง ๆ ไม่ได้ผล

ตามรัฐบัญญัติเซอร์แมน การรวมกลุ่มของแรงงานถือว่าผิดกฎหมายเช่นกัน และกฎหมายนี้มีผลบังคับใช้แก่พวกแรงงาน มากกว่าที่จะควบคุมธุรกิจอุตสาหกรรมใหญ่ ๆ 2-3 ทศวรรษหลังกฎหมายผ่านออกมา ศาลได้ตีความกฎหมายนี้ไปในทำนองว่า เป็นตัวการทำให้สภาพแรงงานอ่อนแอ การนัดหยุดงานถูกตัดสินว่าเป็นการกระทำที่ต่อต้านการแข่งขัน กฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อจะปกป้องคุ้มครองสาธารณชน จึงกลายเป็นกฎหมายที่ต่อต้านแรงงานไป

46) Elkins Act of 1903 และ Hepburn Act of 1906

รัฐบัญญัติ Elkins และ Hepburn ทั้ง 2 ฉบับออกมาเนื่องจากรัฐบัญญัติการค้าระหว่างรัฐไม่ได้ผล กฎหมายทั้ง 2 นี้บังคับใช้อย่างเข้มงวดทั้งโดยคณะกรรมการการค้าและศาล มีผลบังคับทันเวลาที่จะจัดการปฏิบัติที่ไม่ชอบธรรมของกิจการรถไฟ และเข้าควบคุมการเก็บค่าระวางขนส่ง ค่าโดยสารและบริการต่าง ๆ อย่างได้ผลดี

รัฐบัญญัติ Elkins สภาองเกรสได้ผ่านออกมาเป็นกฎหมายในปี 1903 กำหนดให้มีการวางอัตราค่าโดยสารและค่าระวางที่ถูกต้องตามกฎหมายและผู้ส่งของจะต้องได้รับเงินส่วนลดจากรถไฟเท่ากัน ตามกฎหมายนี้ให้ถือว่าเป็นการผิดกฎหมายถ้าบริษัทรถไฟคิดค่าบริการไม่เท่าเทียมกันระหว่างบุคคล ภายใต้ข้อกำหนดนี้รัฐบาลจึงสามารถฟ้องร้องดำเนินคดีกับบริษัทรถจักรไอน้ำที่เมืองชิคาโกและบริษัทสแตนดาร์ด ออยล์ได้ อย่างไรก็ตามรัฐบัญญัตินี้ก็ยังไม่ได้แก้ปัญหาเกี่ยวกับการที่อัตราค่าบริการสูงเกินไป

รัฐบัญญัติ Hepburn สภาองเกรสได้ผ่านออกมาเป็นกฎหมายในปี 1906 กำหนดให้อำนาจแท้จริงแก่คณะกรรมการการค้าระหว่างรัฐในการกำหนดอัตราค่าโดยสารและค่าระวาง ขยายจำนวนคณะกรรมการการค้าระหว่างรัฐเป็น 7 คน และขยายขอบเขตของกฎหมายให้ครอบคลุมกิจการโรงเก็บสินค้าและบริการของสถานีปลายทาง บริษัทรถนอน และการส่งน้ำมันทางท่อด้วย รวมทั้งบังคับให้กิจการขนส่งทางถนน ยกเลิกการผูกขาดผลประโยชน์ร่วมกับบริษัทเรือกลไฟและเหมืองถ่านหิน ตามกฎหมายนี้อัตราค่าบริการจะต้องเผยแพร่ต่อสาธารณชน และคณะกรรมการมีอำนาจกำหนดอัตราค่าบริการขั้นสูงเมื่อจำเป็น จนกว่าศาลสูงแห่งสหรัฐอเมริกาจะเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่น ปลายสมัยประธานาธิบดี Roosevelt การให้เงินส่วนลดคืนเกือบจะหมดสิ้นไปในทางปฏิบัติ และปัญหาอัตราค่าระวางและค่าโดยสารรถไฟก็มีได้เป็นเรื่องยุ่งยากอีกต่อไป

47) Mann-Elkins Act of 1910

รัฐบัญญัติมานน์-เอลคินส์ ปี 1910 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสได้ผ่านออกมาในปี 1910 กำหนดให้อำนาจคณะกรรมการการค้าระหว่างรัฐ เลื่อนเวลาการขอเปลี่ยนอัตราค่าบริการได้ จนกว่าจะมีการสอบสวนเสียก่อนด้วย ข้อกำหนดควบคุมกิจการรถไฟมั่นคงในปี 1910 และกิจการรถไฟค่อย ๆ กลายเป็นกิจการที่ถูกควบคุมมากที่สุดในประเทศในที่สุด

48) Federal Trade Commission Act of 1914

รัฐบัญญัติคณะกรรมการการค้าของรัฐบาลกลาง ปี 1914 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในเดือน กันยายน 1914 เพื่อส่งเสริมให้รัฐบัญญัติเซอร์แมนเข้มแข็งขึ้น ตามกฎหมายนี้ประกาศว่าการแข่งขันอย่างไม่ยุติธรรมในการค้านั้นผิดกฎหมาย แต่ไม่ได้ตีความว่าการแข่งขันอย่างไรจึงไม่ยุติธรรม แต่ได้ตั้งคณะกรรมการการค้าของรัฐบาลกลางขึ้น

ประกอบด้วยบุคคล 5 คน เพื่อป้องกันมิให้บุคคล ห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท ใช้วิธีการที่ไม่ยุติธรรมในการแข่งขันโดยการสอดส่องตรวจตราการปฏิบัติของวงการธุรกิจ รับฟังคำร้องทุกข์เกี่ยวกับวิธีการที่ไม่ถูกต้องและล้มเลิกการดำเนินงานที่เป็นภัยอันตราย ด้วยการออกคำสั่งให้ “ยุติและล้มเลิก” ฉะนั้นถ้าหากผู้ใดใช้วิธีการไม่ยุติธรรมดังกล่าว คณะกรรมการมีอำนาจเรียกมาสอบสวนได้ และถ้าพบว่าผิดคณะกรรมการจะสั่งให้หยุดการกระทำนั้น ซึ่งถ้ายังไม่เชื่อฟังก็จะส่งเรื่องไปยังศาลสูงให้เป็นผู้ตัดสิน

อย่างไรก็ตาม กฎหมายนี้ถูกโจมตีว่าอ่อนเกินไป และไม่มีผลจริงจังในการแก้ไขปัญหาการผูกขาดของกิจการใหญ่ ๆ

49) Clayton Anti-Trust Act of 1914

รัฐบัญญัติเคลย์ตัน ปี 1914 คือ กฎหมายที่ผ่านการอนุมัติของสภาองเกรสในเดือนตุลาคม 1914 เพื่อเสริมข้อที่รัฐบัญญัติเซอร์แมนบกร่องไป โดยเฉพาะส่วนที่ไม่ชัดเจนจนต้องมีการตีความในศาล หัวข้อสำคัญ ๆ ในรัฐบัญญัติเคลย์ตัน ได้แก่

(1) การกำหนดว่า การกำหนดราคาต่างระดับสำหรับคนละท้องถิ่น หรือบุคคลกลุ่มต่าง ๆ กัน ถือว่าเป็นการผิดกฎหมาย ถ้าเป็นการตัดราคาเพื่อทำลายคู่แข่งที่อ่อนแอกว่า อย่างไรก็ตามการควบคุมให้เป็นไปตามกฎหมายนั้น ทำได้ยากเนื่องจากมีปัญหาว่าถ้าเป็นการตัดราคาระหว่างคู่แข่งที่เท่าเทียมกันก็ไม่ผิด และยังมีปัญหาว่าเป็นการยากจะพิสูจน์ได้ว่าเบื้องหลังของการตัดราคาลงนั้นเป็นการตัดราคาเพื่อกำจัดคู่แข่งหรือไม่

(2) กำหนดว่าการใช้สัญญาผูกพันเป็นเงื่อนไขในการขายนั้น ถือว่าเป็นการผิดกฎหมาย (ซึ่งแต่เดิมศาลสูงเคยตัดสินว่าไม่ผิด)

(3) การระบุงลงไปว่าการรวมกลุ่มของแรงงานและเกษตรกร ไม่เป็นการผิดกฎหมายหรือเป็นการจำกัดการแข่งขันทางการค้าแต่อย่างใด ซึ่งตามรัฐบัญญัติเซอร์แมน การรวมกลุ่มดังกล่าวถือว่าผิดกฎหมายด้วย

(4) การถือว่าเป็นการผิดกฎหมายหากบริษัทหนึ่งเข้าซื้อหุ้นของบริษัทอื่นเพื่อลดการแข่งขันให้น้อยลง รวมทั้งการห้ามมิให้กลุ่มผู้อำนวยการกิจการอุตสาหกรรมใหญ่ ๆ หรือธนาคารใหญ่เป็นกลุ่มที่ผูกพันกัน (คือการที่บุคคลหรือกลุ่มคนเข้าควบคุมกิจการ หรือดูเหมือนเป็นอิสระโดยที่มีผู้แทนเป็นคณะกรรมการบริหารของกิจการอื่น ๆ หลายแห่ง)

สรุปกฎหมายเคลย์ตัน ได้ระบุถึงการปฏิบัติที่ไม่ชอบประเภทต่าง ๆ ไว้อย่างรอบคอบ ห้ามการกำหนดที่ไม่เท่าเทียมกันซึ่งมักจะนำไปสู่การผูกขาด ห้ามการรวมกันของบริษัทใหญ่ ๆ ด้วยการมี “คณะกรรมการบริษัทประสานงานกัน” และให้ผู้อำนวยความสะดวกบรรษัทรับผิดชอบการละเมิดข้อบังคับของกฎหมาย Anti-Trust อย่างไรก็ตามการดำเนินงานด้วยความตั้งใจที่จะยกเว้นแรงงานจากการใช้บังคับกฎหมายฉบับนี้ถูกล้มล้างโดยศาล

รัฐบัญญัติเคลย์ตันก็เช่นเดียวกับรัฐบัญญัติคณะกรรมการการค้าของรัฐบาลกลาง คือถูกโจมตีว่าอ่อนเกินไปและไม่มีผลจริงจังในการแก้ไขปัญหาการผูกขาดของกิจการใหญ่

50) Robinson - Patman Act of 1936

รัฐบัญญัติโรบินสัน-แพทแมน ปี 1936 คือ กฎหมายที่สภาคองเกรสได้ผ่านออกมาใช้ในเดือนมิถุนายน 1936 เพื่อกำจัดการแข่งขันที่ไม่ยุติธรรม โดยห้ามการตั้งราคาลำเอียงในหมู่ผู้ซื้อ และขยายข้อห้ามการแข่งขันที่ไม่ยุติธรรมออกไปให้กว้างขวางกว่าที่เคยมีในรัฐบัญญัติเคลย์ตัน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อปกป้องกิจการเล็ก ๆ ให้อิสระจากกิจการใหญ่ที่เปิดสาขาแบบลูกโซ่

51) Pacific Railway Act of 1862 and 1864

รัฐบัญญัติว่าด้วยทางรถไฟสายแปซิฟิก ปี 1862 คือ กฎหมายที่สภาคองเกรสได้ผ่านออกมาในปี 1862 และได้มีการแปรญัตติในปี 1864 อนุมัติให้ทำการสร้างทางรถไฟ 2 สาย คือ สายยูเนียนแปซิฟิก (Union Pacific Railroad) และ สายเซนทรัลแปซิฟิก (Central Pacific Railroad) สายยูเนียนแปซิฟิกสร้างไปทางตะวันตกตั้งต้นจาก Omaha มลรัฐ Nebraska ไปยังชายแดนตะวันตกของมลรัฐ Nevada ยาว 1,086 ไมล์ ส่วนสายเซนทรัลแปซิฟิกสร้างมาทางตะวันออกตั้งต้นจาก Sacramento มลรัฐ California ไปบรรจบกับสายแรก มีความยาว 689 ไมล์ เพื่อให้การดำเนินงานนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ รัฐบาลกลางได้อนุมัติที่ดินสาธารณะจำนวนราว ๆ 24 ล้านเอเคอร์ กับเงินกู้จำนวน 65 ล้านเหรียญให้แก่บริษัทรถไฟทั้ง 2 นี้

ในวันที่ 10 พฤษภาคม 1869 เส้นทางรถไฟทั้ง 2 สายได้มาบรรจบกันที่เมือง Promontory Summit ซึ่งอยู่ 2-3 ไมล์ทางตะวันตกของ Ogden มลรัฐ Utah

52) Highway Act of 1916

รัฐบัญญัติทางหลวง ปี 1916 คือ กฎหมายที่สภาคองเกรสผ่านออกมาในปี 1916 กำหนดให้รัฐบาลกลางให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่มลรัฐในการสร้างถนน

53) Transportation Act of 1920

รัฐบัญญัติการขนส่ง ปี 1920 คือ กฎหมายที่ได้รับการอนุมัติในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ กำหนดให้การดำเนินกิจการรถไฟโดยรัฐบาลยุติลงในวันที่ 1 มีนาคม ภายหลังจากที่รัฐบาลได้ยึดกิจการรถไฟเพื่อดำเนินการเองในเดือนธันวาคม 1917 ตามกฎหมายนี้คณะกรรมการการค้าระหว่างรัฐ ได้รับอำนาจให้เข้ามาวางแผนให้มีการรวมกิจการรถไฟเป็นขนาดใหญ่ 2-3 กิจการ และเข้ากำหนดราคาค่าบริการที่เหมาะสมโดยคิดให้ได้ผลตอบแทนการลงทุนอย่างยุติธรรม คือ 5.5% สำหรับ 2 ปีแรก แต่ส่วนใหญ่ของช่วงทศวรรษ 1920 คณะกรรมการมีความเห็นว่า 5.75-6% เป็นอัตราผลตอบแทนที่ยุติธรรม แม้จะมีการเพิ่มขึ้นหลายครั้ง ผลกำไรโดยเฉลี่ยไม่เคยถึง 6% ระหว่างทศวรรษหลังสงคราม อย่างไรก็ตามแม้กฎหมาย

การขนส่งปล่อยกิจการรถไฟกลับคืนให้เอกชนดำเนินการ แต่ก็อยู่ภายใต้การควบคุมอย่างเข้มงวดของรัฐบาล

54) Pure Food and Drug Act of 1906

รัฐบัญญัติอาหารบริสุทธิ์และยาที่ไม่เป็นโทษ ปี 1906 คือ กฎหมายที่สภาคองเกรสผ่านออกมาในปี 1906 เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค กำหนดให้มีการตรวจตราอาหารประเภทเนื้อสัตว์ อาหาร และยาที่ไม่เป็นโทษเพื่อประโยชน์ของผู้บริโภค ทั้งนี้เนื่องจากเป็นเวลาแรมปีที่โรงงานบรรจุเนื้อกระป๋อง และผู้ผลิตอาหารและยา จำหน่ายอาหารที่ปนเจือและยาอันตราย ตลอดจนยาที่ประกอบขึ้นเองให้แก่ประชาชน และตามกฎหมายนี้ได้ดำเนินงานไกลไปจนถึงขั้นจัดการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องเหมาะสมทุกอย่าง

55) Eight-hour day laws of 1868

รัฐบัญญัติการทำงาน 8 ชั่วโมงต่อวัน ปี 1868 คือ กฎหมายที่ประธานาธิบดี Andrew Johnson ได้ลงนามในวันที่ 29 มิถุนายน 1868 ผ่านออกมาใช้ โดยกำหนดชั่วโมงการทำงานของคนงานของรัฐบาลกลางเป็น 8 ชั่วโมงต่อวัน

56) Adamson Act of 1916

รัฐบัญญัติอดัมสัน ปี 1916 คือ กฎหมายที่สภาคองเกรสได้ผ่านออกมาในปี 1916 เพื่อกำหนดเวลาทำงานของคนงานรถไฟเป็น 8 ชั่วโมงต่อวัน

57) National Recovery Act of 1933

รัฐบัญญัติการฟื้นฟูแห่งชาติ ปี 1933 คือ กฎหมายที่สภาคองเกรสผ่านออกมาในปี 1933 เพื่อพยายามที่จะขยายงาน ทำให้เวลาทำงานสั้นลง ทำให้ค่าจ้างแรงงานสูงขึ้นและยุติการใช้แรงงานเด็ก ประกันสิทธิในการต่อรองเป็นหมู่คณะ และให้ถือว่าสัญญาาระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง ที่ห้ามมิให้ลูกจ้างเข้าร่วมกับสหพันธ์นั้นเป็นเรื่องผิดกฎหมาย กฎหมายนี้ศาลสูงสุดได้ตัดสินให้เป็นโมฆะ ในปี 1935 แต่ข้อกำหนดแรงงานได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้นด้วยกฎหมายสำคัญ 2 ฉบับ คือ กฎหมายวากเนอร์ 1935 และกฎหมายว่าด้วยมาตรฐานแรงงานที่ยุติธรรม ปี 1938

58) National Industrial Recovery Act of 1933 or NRA

รัฐบัญญัติฟื้นฟูอุตสาหกรรมแห่งชาติ ปี 1933 คือ กฎหมายที่สภาคองเกรสผ่านออกมาในเดือนมิถุนายน 1933 เพื่อแก้ไขปัญหาภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ในทศวรรษ 1930 ซึ่งมีผลกระทบอย่างรุนแรงต่อสาขาอุตสาหกรรม อาทิทำให้มีกิจกรรมที่ต้องปิดการดำเนินการและปลดคนงานออกเป็นจำนวนมาก ในปี 1933 รัฐบาลจึงเข้าไปพยายามแก้ไขตามโครงการ

New Deal โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อฟื้นฟูอุตสาหกรรมขึ้นสู่ระดับมั่งคั่ง NRA มุ่งจำกัดการแข่งขันด้วยวิธีการทางกฎหมาย จุดมุ่งหมายของกฎหมายนี้คือ เพื่อพยายามรักษาเสถียรภาพของปัจจัยต่าง ๆ ที่จะก่อให้เกิดความมั่งคั่งแห่งชาติเอาไว้ และเพื่อประกันว่าธุรกิจจะได้กำไร แรงงานจะได้รับค่าจ้างที่เป็นธรรม ทั้งนี้ด้วยการกำจัดวิธีการแข่งขันที่ไม่ยุติธรรมให้หมดไป

รัฐบัญญัติ NRA ซึ่งจะมีผลเป็นเวลา 2 ปี ได้จัดให้มีข้อตกลงที่เรียกว่าเป็นหลักการแข่งขันอย่างยุติธรรมขึ้น อย่างไรก็ตามก่อนที่จะบรรลุข้อตกลงที่สมบูรณ์ เพื่อให้หลักการของ NRA ดำเนินการได้จึงให้อำนาจแก่ประธานาธิบดีออกข้อตกลงในเรื่องการจ้างงานใหม่ขึ้นใช้ก่อนในเดือนกรกฎาคม นั่นคือ (1) ขอร้องธุรกิจไม่ให้จ้างแรงงานเด็ก (2) ให้กำหนดชั่วโมงทำงานสูงสุดไม่เกิน 36 ชั่วโมง ต่อสัปดาห์ สำหรับแรงงานอุตสาหกรรม และ (3) ให้ธุรกิจทั้งหมดยอมรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ โดยไม่จ่ายค่าจ้างต่ำกว่าอัตราที่กำหนด ซึ่งจุดประสงค์ของข้อตกลงที่กำหนดโดยประธานาธิบดีนี้เพื่อสร้างงานให้มากขึ้น และเพื่อเพิ่มอำนาจซื้อ และประธานาธิบดียังขอร้องธุรกิจไม่ให้ขึ้นราคาโดยไม่จำเป็น

ในที่สุดก็ได้มีการกำหนดข้อตกลงตามรัฐบัญญัติ NRA โดยมีข้อตกลงทั้งหมด 557 ข้อตกลง สำระสำคัญส่วนใหญ่ของข้อตกลง ได้แก่ (1) การกำหนดราคาต่ำสุดที่ควรขายสินค้า (2) อัตราส่วนลดที่จะคิดลดให้ (3) สินเชื่อ (4) การห้ามโฆษณาหลอกลวง (5) การโฆษณาทำลายล้างคู่แข่ง (6) การปลอมแปลงเครื่องหมายการค้า (7) การล้วงความลับของคู่แข่ง (8) การกำหนดราคาลำเอียง (9) การให้สินบนเพื่อการค้า และ (10) การขายต่ำกว่าต้นทุนเพื่อตัดราคาคู่แข่ง ฯลฯ

อย่างไรก็ตามในเดือนพฤษภาคม 1935 ศาลสูงได้ลงมติว่าการดำเนินการตาม NRA ผิดหลักการพื้นฐานของรัฐธรรมนูญ NRA จึงต้องล้มเลิกไปในที่สุด

59) National Labor Relations Act of 1935 or Wagner Act

รัฐบัญญัติแรงงานสัมพันธ์แห่งชาติ ปี 1935 หรือที่รู้จักกันในนามรัฐบัญญัติวากเนอร์ คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในปี 1935 ที่ให้ประกันแก่คนงานในสิทธิที่จะจัดตั้งและต่อรองโดยผ่านทางสหพันธ์ของตน ห้ามลูกจ้างมิให้กีดกันสมาชิกคนใดของสหพันธ์ และจัดตั้งคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์ (National Labor Relations Board) เพื่อพิจารณาข้อพิพาทต่าง ๆ ของแรงงาน กฎหมายนี้กระตุ้นให้เกิดข้อโต้แย้งรุนแรงแต่ก็เปิดโอกาสให้แรงงานมีโอกาสต่อรองมากกว่าที่เคยได้รับมา กฎหมายนี้ได้ช่วยให้องค์การสหพันธ์แรงงานเดิมกลับฟื้นมีชีวิตขึ้นมาใหม่ และก่อให้เกิดองค์กรแรงงานใหม่ที่แข็งแกร่ง นั่นคือองค์การสภาอุตสาหกรรม (a Committee for Industrial Organization) หรือองค์การ C.I.O. อันเป็นการฟื้นฟูสหพันธ์อุตสาหกรรมของอัครวินแห่งแรงงานอันเก่าแก่ และประสบผลในการจัดตั้งกลุ่มอุตสาหกรรมเหล็กกล้า เครื่องหอ รถยนต์ และอุตสาหกรรมอื่น ๆ ซึ่งก่อนหน้านั้นเกือบจะไม่อาจชักนำเข้า

มารวมอยู่ในสหพันธ์ได้ ภายในปี 1940 สมาชิกของสมาคมการค้าต่าง ๆ ได้เพิ่มจำนวนเป็น 9 ล้านคน และเมื่อสงครามยุติลงมีจำนวนถึงเกือบ 15 ล้านคน

60) Social Security Act of 1935

รัฐบัญญัติประกันสังคม ปี 1935 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาใช้ในปี 1935 ตามนโยบาย New Deal ก่อนปี 1935 การประกันความมั่นคงให้แก่ ผู้ว่างงาน ผู้สูงอายุและผู้ทุพพลภาพเหล่านี้เป็นภาระของมลรัฐแต่ละรัฐ บางมลรัฐออกกฎหมายให้ความคุ้มครองและประกันการว่างงาน และโครงการให้เงินบำนาญคนสูงอายุอย่างได้ผล แต่เห็นได้ว่ามลรัฐไม่อาจจัดการกับปัญหาตามลำพังได้ เพราะปัญหาเหล่านี้เป็นปัญหาใหญ่เกี่ยวกับคนทั้งชาติ ด้วยการกระตุ้นของประธานาธิบดี ในปี 1935 สภาองเกรสจึงได้ออกชุดกฎหมายประกันสังคม ให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการประกันสังคม (Social Security Board) ขึ้นและกำหนดให้ความช่วยเหลือใน 4 ด้านกว้าง ๆ คือ (1) เงินบำนาญแก่ผู้สูงอายุ (2) เงินประกันการว่างงาน (3) เงินประกันแก่ผู้สูงอายุ และ (4) เงินช่วยเหลือคนตาบอด เด็กที่ไร้ที่พึ่งและผู้ประสบเคราะห์อื่น ๆ นอกจากนี้ยังจัดสรรงบประมาณสำหรับงานด้านสาธารณสุขด้วย โครงการเหล่านี้จะได้รับเงินสนับสนุนส่วนหนึ่งจากนายจ้าง บางส่วนจากคนงาน และดำเนินงานโดยมลรัฐ โดยมีรัฐบาลกลางเป็นฝ่ายควบคุมดูแล กฎหมายนี้ได้รับการสนับสนุนจากประชาชนทั่วไป และในปีต่อ ๆ มาข้อกำหนดของกฎหมายนี้ได้มีลักษณะที่เอื้อเฟื้อมากขึ้น และขอบเขตของโครงการก็ขยายให้กว้างขวางกว่าเดิม

61) Fair Labor Standard Act of 1938

รัฐบัญญัติมาตรฐานแรงงานที่ยุติธรรม ปี 1938 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในเดือนมิถุนายน 1938 มีจุดมุ่งหมายที่จะกำหนด “ขั้นสูงสุดของชั่วโมงทำงาน” และ “ขั้นต่ำสุดของค่าจ้างแรงงาน” กฎหมายนี้ได้กำหนดค่าจ้างขั้นต่ำ 25 เซนต์ต่อชั่วโมง และสัปดาห์การทำงานสูงสุด 44 ชั่วโมง อัตราค่าจ้างได้ค่อย ๆ เพิ่มขึ้นจนกระทั่งถึง 40 เซนต์ต่อชั่วโมงและชั่วโมงการทำงานได้ลดลงเป็น 40 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ กฎหมายฉบับนี้ถือว่าการใช้แรงงานเด็กในโรงงานอุตสาหกรรมทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการค้าระหว่างรัฐผิดกฎหมาย และเป็นโทษคืออย่างยิ่งที่ศาลสูงสุดได้ให้ความสนับสนุนข้อห้ามดังกล่าวด้วยดี

62) The Chinese Exclusion Act of 1882

รัฐบัญญัติจำกัดการอพยพ ปี 1882 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสได้ผ่านออกมาในปี 1882 เพื่อจำกัดการอพยพเข้ามาของชาวอเมริกันของบรรดาแรงงานต่างชาติเป็นครั้งแรก กฎหมายฉบับนี้ห้ามการอพยพเข้ามาของแรงงานราคาถูกชาวจีนเป็นเวลา 10 ปี ทั้งนี้จากการเรียกร้องของสหพันธ์แรงงาน นับเป็นนโยบายที่ถูกหยิบยกขึ้นมาใหม่และเป็นการถาวรจนกระทั่งถึงปี 1943 ที่นโยบายนี้ได้เปลี่ยนแปลงและชาวจีนได้ถูกรวมกลับเข้าสู่ระดับโควตาตามเดิม

อย่างไรก็ตามในช่วงทศวรรษ 1890 ได้มีความพยายามจำกัดการอพยพเข้ามา โดยการทดสอบการอ่านออกเขียนได้ โดยร่างกฎหมายดังกล่าวได้ถูกผ่านสภาองเกรสออกมาในปี 1897 แต่ถูกใช้สิทธิยับยั้งโดยประธานาธิบดี Cleveland ความพยายามจำกัดการอพยพเข้ามีเรื่อยมาแต่ไม่เป็นผลจนปี 1917

63) Immigration Law of 1917

รัฐบัญญัติการอพยพ ปี 1917 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสผ่านออกมาในปี 1917 นับเป็นจุดเปลี่ยนแปลงนโยบายการอพยพเข้ามายังสหรัฐอเมริกา กฎหมายนี้กำหนดว่าคนต่างด้าวอายุเกิน 16 ปี จะอพยพเข้ามาในสหรัฐอเมริกาไม่ได้ ถ้าไม่สามารถอ่านภาษาอังกฤษหรือภาษาอื่นใดได้ และหลังจากนั้นเป็นต้นมาการอพยพเข้าก็เริ่มมีการจำกัดมากขึ้นทุกขณะ

64) Immigration Act of 1921

รัฐบัญญัติการอพยพ ปี 1921 คือ กฎหมายที่สภาองเกรสได้ผ่านออกมาในปี 1921 กำหนดว่าบุคคลแต่ละเชื้อชาติจะได้โควตาเข้าประเทศต่อปีชาติละ 3% ของจำนวนคนเชื้อชาตินั้นที่ได้อพยพเข้ามาอาศัยอยู่แล้วในปี 1910 ตัวอย่างเช่น ในปี 1910 มีคนเชื้อชาติเยอรมันอยู่ 9 ล้านคนก็จะยอมให้เข้าได้ ปีละ 3% ของ 9 ล้านคน วิธีการนี้เรียกว่า ระบบโควตา เหตุผลที่มีการจำกัดการอพยพเข้ามาเพราะเกรงว่าทำให้งานหายากและค่าจ้างตกต่ำลง อย่างไรก็ตามกฎหมายนี้ก็ยังไม่อาจตัดจำนวนผู้อพยพเข้าได้มากพอ และไม่ได้จำกัดคนจากยุโรปตอนใต้ และตะวันออกเป็นพิเศษอย่างที่ต้องการ ดังนั้นจึงมีการออกกฎหมายใหม่ในปี 1924

65) Immigration Act of 1924

รัฐบัญญัติการอพยพ ปี 1924 คือ กฎหมายใหม่ที่สภาองเกรสได้ผ่านออกมาใช้บังคับในวันที่ 26 พฤษภาคม 1924 กำหนดว่าบุคคลแต่ละเชื้อชาติจะได้โควตาเข้าประเทศต่อปีชาติละเพียง 2% ของจำนวนคนเชื้อชาตินั้นที่อพยพเข้ามาอาศัยอยู่แล้วในปี 1890 การที่เอาปี 1890 เป็นหลักก็เนื่องจากในปีนั้นผู้อพยพที่มาจากยุโรปใต้ และยุโรปตะวันออกยังมีจำนวนน้อย กฎหมายนี้ยังได้กีดกันชาวเอเชียด้วย นอกเหนือจากจีนซึ่งได้ถูกกีดกันตั้งแต่ปี 1882 กฎหมายนี้มีเพิ่มเติมด้วยโดยกำหนดจำนวนผู้อพยพในแต่ละปี ไม่เกิน 150,000 คน ด้วยการดำเนินเช่นนี้มีผลต่อแรงงานอเมริกัน คือ ทำให้คนงานไร้ฝีมือและค่าจ้างถูกได้ลดน้อยลงกว่าที่จะเป็น